

► La llei de Murphy

Impressions // Pàgina 7

El nostre col·laborador Juan Ramón Rodríguez, actualment empresonat a Zuera, tracta aquesta setmana la situació actual del procés de pau a Euskadi. Crítica a fons l'actuació del Govern.

► La vall de Huasco

Roda el món // Pàgina 18

El negoci de l'exportació d'or destinat a unes poques multinacionals de la joieria està darrere la imminent destrucció de la vall del Huasco, un dels paratges naturals de Xile.

► Quinzena antinuclear

Què es cou // Pàgina 22

Des de la Coordinadora Tanquem les Nuclears, han programat la Quinzena Antinuclear de Nou Barris, Sant Andreu i Horta (barris de Barcelona), que s'inaugura dimecres 14 de febrer.

directa

setmanari de comunicació

núm. 37 // 14 de febrer de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Interior no té cap prova contra l'anarquista presa

» Així està el pati // Pàgina 9

FAMILIARS DE LA GIRONINA NÚRIA PÒRTULAS DENUNCIEEN UN MUNTATGE POLICIAL

» Així està el pati // Pàgina 12

Descobert un talp a la marxa del Banc Mundial de 2001

L'infiltrat, amb samarreta blanca, ros i cabell curt (de peu, el cinquè començant per l'esquerra) es va fotografiar amb manifestants vinguts des d'Astúries a la marxa contra la cimera del Banc Mundial de Barcelona, el juny de 2001

CSI Gijón

Esquerdas a Sallent

Edu Bayer

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Baltasar vol legalitzar les mines que contaminen el Llobregat

L'enorme runam salí que creix dia a dia sobre el municipi de Sallent està en fase d'expansió. El Departament de Medi Ambient, encapçalat per Francesc Baltasar, malgrat l'evidència que el runam és un dels principals causants de la mort biològica del riu Llobregat, vol legalitzar les deixalles i autoritzar l'ampliació del nombre d'hectàrees que poden quedar sepultades sota els milers de tones de sal. El runam, en aquests moments, ja té una alçada superior a la de la Torre Agbar de Barcelona, i la destrucció de la flora propera es fa evident amb una simple passejada. Una altra afectació és la urbanística. Els antics túnels d'extracció s'estan esmicolant sota el barri de l'Estació de Sallent, les esquerdes són habituals a molts edificis, i prop de 200 persones ja han estat real·lotjades en cases noves. La resta espera.

» Així està el pati // Pàgina 10

Tretze anys per a cinc dels processats del cas Dixan

Divendres 9 de febrer, més de dos mesos després de la celebració del judici, ha sortit la sentència. Es condemna cinc dels imputats a tretze anys de presó. La sentència ha suposat una galleda d'aigua freda, no

només per la gent que portava la campanya de suport als implicats de l'Escamot Dixan sinó, en general, per tota la gent de la societat civil que s'ha mobilitzat a les comarques gironines.

» Així està el pati // Pàgina 13

'Boom' urbanístic a Tàrrrega arrel de la nova presó

Arrel del rebuig a la construcció d'una nova presó a Tàrrrega, l'alcalde i la Generalitat van prometre contrapartides. Els termes en què van parlar es referien a l'oferta de quatre-cents disset llocs de treball de funcionari

penitenciari, a l'augment de dotació policial, a la "dinamització de l'activitat econòmica i comercial de la zona", i a les subvencions que rebrien a canvi. També es va començar a gestar un nou pla d'ordenació urbanística.

Editorial

Antiterrorisme ecosocialista

El matí del 7 de febrer, un gran col·lapse de trànsit afectava l'entrada nord de Girona pel Pont Major. Un dispositiu de la Unitat Central d'Investigació (UCI) dels mossos bloquejava l'accés viari durant sis hores per tal d'escorcollar la casa okupada El Rusc. Després, succeïa el mateix a Sarrià de Ter, a la casa dels pares de la Núria Pòrtules. La noia havia estat detinguda de matinada, amb violència i agressivitat, segons els amics i familiars. Els mitjans de comunicació no en deien res perquè, de fet, el gabinet de premsa de la policia catalana no va emetre cap nota explicant el que passava. La jove anarquista i educadora social gironina havia estat víctima de la legislació antiterrorista. Va ser traslladada, en règim d'incomunicació, a la comissaria de la Zona Franca de Barcelona. Des d'allí, la Guàrdia Civil la va portar a l'Audiència Nacional espanyola. El magistrat Santiago Pedraz n'ordenava l'ingrés a presó. Els advocats de la defensa van aconseguir esbrinar que no es tractava d'una operació orquestrada des de Madrid, era fruit d'una investigació d'ofici dels Mossos d'Esquadra, comandats pel Conseller d'Interior i president d'Iniciativa, Joan Saura. Les acusacions concretes contra la Núria es limitaven a dur una agenda amb adreces d'institucions i mantenir una relació d'amistat amb un noi de Sarrià de Ter, empresonat sota l'acusació d'incendi un furgó de trasllat d'immigrants sense papers a Itàlia. La societat civil gironina s'ha mobilitzat i ha demanat explicacions a Iniciativa per Catalunya. Aquell partit que, fa uns anys, denunciava la legislació antiterrorista i qüestionava l'Audiència Nacional. Haurem de cridar davant els ecosocialistes aquella tonada de Maria del Mar Bonet, "Què volen aquesta gent, que truquen de matinada?"

Pensem, doncs existim

Diners fàcils

✉ Xavier Martí
/directa@setmanaridirecta.info/

Treballar tot el dia per obtenir un sou que permeti tirar endavant o simplement sobreviure. Això és el que han de fer la majoria de persones. Però, existeixen altres formes de guanyar-se la vida sense llevar-se ben d'hora al matí i entregar la plusvàlua a l'empresa. A més de les tradicionals fórmules d'enriquir-se fàcilment -fer-se polític caragirat, explotador professional, inversor, mercenari, militar, policia corrupte, especulador, mafiós o traficant de drogues, d'armes, de nens o d'òrgans humans-, ara en trobem de noves.

Una d'elles és matar algú i assegurar-se que la policia t'atraparà quan el caldo mediàtic ja sigui ben calent. Un cop a la presó,

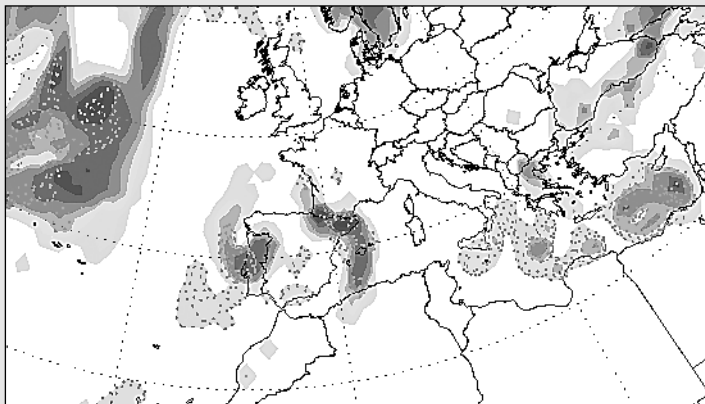
les ofertes d'editorials i mitjans sensacionalistes per aconseguir exclusives i històries convertiran l'assassí o assassina en una persona rica. D'aquesta realitat, ja en va parlar Oliver Stone a *Nascuts per matar*. El director denuncia el cinisme dels mitjans que converteixen la mort en un espectacle i els sentiments de les persones en un producte d'intercanvi.

Una altra modalitat per aconseguir diners i no treballar és aquella que consisteix a infiltrar-se en el món dels famosos i la gent adinerada que apareix a les revistes del cor. Només fa falta anar-se'n al llit amb algú o bé crear un muntatge al voltant d'una presumpta relació sentimental. Determinats programes de televisió i revistes *grogues* ja s'encarregaran de fer la resta.

La germana de l'antiga presen-

tadora dels informatius de Televisió Espanyola, Érika Ortiz Rocasolano, ha mort recentment. En aquests moments, els pseudoperiodistes i els directius dels mitjans que fan del sensacionalisme la seva base de negoci ja s'estan fregant les mans. Aquesta mort sí que és important i cal donar-li bombo i explotar-la. Seran el nom i els cognoms de la difunta els que ompliran el calaix del morbo, que mai coneix el tacte.

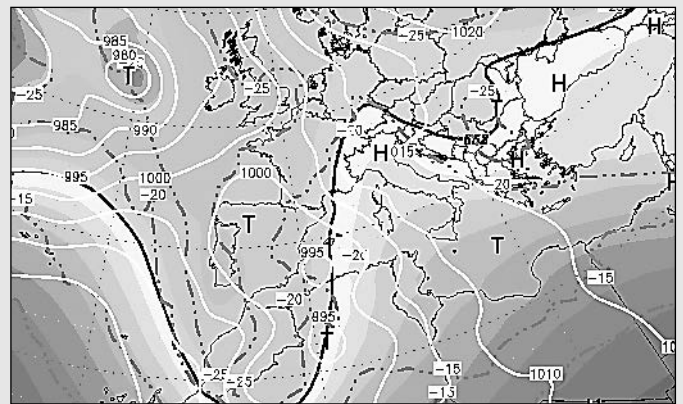
Mentrestant, milions de persones, aquí i a la resta del món, hauran de suar de valent cada dia per menjar o poder viure d'una manera més o menys digna. No tots els problemes dels humans són importants i generen diners. Només cal saber triar i llençar l'ètica de la professió ben lluny. Tot plegat... diners fàcils i a viure! I que l'hi expliquin a l'Ana Rosa! ☺

Plugues arreu de Catalunya el dissabte 17 de febrer al vespre.

Plugues i ventades

Dimecres creuarà Catalunya un front amb poca pluja i fortes ventades. Nevades al Pirineu. Durant el cap de setmana, ens creuarà una baixa pressió de sud a nord. Les plugues poden ser intenses entre dissabte a la tarda i diumenge al matí. De cara a dimarts, una nova perturbació més intensa podrà afectar especialment la costa. S'haurà de seguir la situació que ens podria deixar força plugues.

Una nova i intensa borrasca arribarà durant el dimarts 20 de febrer.

Com s'ha fet?

Aquesta setmana hem tingut un ampli debat sobre la portada. Primer, pensàvem posar una fotografia del reportatge de Sallent, fins on es van desplaçar fotògrafs i redactors de la DIRECTA per obtenir informació. Però, després, en veure la importància que té la descoberta del talp d'Astúries, vam decidir publicar-ne la fotografia. Cal recordar que aquest és responsable de part de les destrosses produïdes al passeig de Gràcia durant la manifestació contra la cimera del Banc Mundial de 2001 a Barcelona.

El titular principal era clar que havia de ser el tema de la detenció de la gironina Núria Pòrtules. Un nou muntatge policial que s'afegeix a la llarga llista d'atemptats contra les llibertats de les persones que s'han produït en els darrers anys. La fórmula és la de sempre, primer detenen i empresonen i, després, s'inventen les proves. I cal dir "Ja n'hi ha prou!"

D'altra banda el grup humà de la DIRECTA segueix creixent i aquesta setmana, incorporem més gent a economia i correcció. I també hem de felicitar la incorporació d'en Joan, de Girona, el membre més jove de DIRECTA.

El racó il·lustrat

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Carles Llosses *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina, Jesús Rodríguez, Mariona Ortiz, Agnès Tortosa * Roda el món: Guillem Sánchez * Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló * Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà, Jordi Vidal i Santi Eizaguirre *
La graella: Jesús Hita

FOTOGRAFIA
Edu Soteras i Toni Arnau
CORRECCIÓ
Laia Bragulat, Carles Biosca i Òscar Canudas
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 13

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra, amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
-Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
-Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altra limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» N'hi ha prou de ficar la mà en un dels rierols que baixen pel Torrent de Soldevila per constatar fortes picors arran de l'elevada salinitat, que supera tots els nivells permesos_

8.000 m³ de residus d'extracció és el volum que diàriament s'acumula sobre la muntanya de runam de Sallent. L'equivalent a un metre i mig de gruix uniforme damunt d'un camp de futbol_

EL BAGES // IBERPOTASH CONTAMINA EL LLOBREGAT I OBLIGA A TRASLLADAR UN BARRI

Medi Ambient es disposa a duplicar l'extensió del runam salí de Sallent

Vista panoràmica del runam salí del Cogolló (Sallent)

Edu Bayer

✉ **Carles Llosses**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Més de vint milions de metres cúbics de runam salí al Cogolló, sobre sòl qualificat en clau 17, és a dir, forestal. Quatre mil tones al runam de la Butjosa, a desenes de metres dels habitatges de la colònia minera. Salinització de les aigües del Llobregat, dels aquífers, inversions milionàries per a la construcció d'estacions de tractament d'aigua potable i galeries mal segellades, que obliguen a desallotjar un barri de més de cinc-centes persones. Això és Sallent, i aquesta és la taxa pública que –segons els que s'oposen a aquesta realitat– s'assumeix, des de fa anys, per tal que l'empre-

El runam salí és un dipòsit a l'aire lliure dels residus de l'extracció. Ara serà legal i amb segell de Medi Ambient

sa Iberpotash mantingui el monopoli del mercat internacional de la sal potàssica. A banda, existeixen els runams de Vilafraus (a Balsa-ny), Cardona i Súria.

► **Pressions de Medi Ambient**
El Departament que dirigeix Francesc Baltasar ha estat pressionant

l'Ajuntament de Sallent per poder multiplicar per dos –i arribar, així, a trenta-set milions de m³ de residus a l'aire lliure– la superfície dels abocaments de la mina de potassa de Sallent. La mina de Sallent provoca uns residus que són un dels principals responsables de la mort del riu Llobregat, la seva fauna i flora, per sota dels runams del Bages. Sembla que el fet que l'actual abocador sigui il·legal no els fa tirar enrere, ans al contrari, pretenen duplicar-lo, això sí, facilitant-ne la regularització. Ara, serà legal i amb el segell de Medi Ambient.

El runam salí és un dipòsit a l'aire lliure dels materials que genera l'extracció. L'actual nivell d'explotació genera el rebuig de 1.400.000 tones anuals, que s'apilen sobre camps, rieres, massa forestal i camins centenaris al llarg de dotze hectàrees. L'impacte visual i el desastre ecològic estan servits, i l'efecte de la salinització sobre el riu Llobregat és un dels pitjors desastres ecològics que ha de patir el país. Cap dels ajuntaments del postfranquisme ha actuat mai en relació a l'empresa minera. Cap dels ajuntaments ha iniciat cap expedient urbanístic, ni cap requalificació del sòl, per tal d'adaptar l'ús donat a la zona de l'abocament als Plans Generals vigents en cada moment. L'actitud, tant de l'Administració local com de l'autonòmica i l'estatal, ha estat, sempre, la de no exigir el compliment de la llei a l'empresa i assumir, amb diners públics, la reparació dels danys ecològics i socials produïts.

El Departament de Medi Ambient tampoc ha actuat mai en

relació a l'adequació ambiental de l'empresa, tot i que –actualment– es planteja poder dotar de cobertura legal el dipòsit de sal. Per tal de fer-ho, necessita –d'acord amb el que requereix la Llei d'Intervenció Integral de l'Administració (2/98)– el certificat de comptabilitat urbanística que emeten, neces-

Brota una nova flora d'entorns salins; les fonts treuen aigua de color d'òxid, salinitzada, i a més, es van obturant

sàriament, els ajuntaments. Aquest és el punt en què el Departament (segons la mateixa Directora General de Qualitat Ambiental, Maria Comelles) necessita de la col·laboració de l'Ajuntament, per tal de poder resoldre l'expedient d'adequació ambiental de l'empresa Iberpotash –que sembla que està en tràmit.

► **El Cogolló, la font del Pitoi i el torrent d'en Soldevila: mort d'un espai natural**

La Directa s'ha desplaçat fins al runam del Cogolló, acompanyada de Jordi Portabella, regidor d'urbanisme de Sallent, investigador a la Universitat Politècnica (UPC) i veí de la zona, directament afectat per

la salinització del runam. Actualment, ens explica Portabella, el runam està creixent a una velocitat de 8.000 tones al dia –l'extensió d'un camp de futbol amb un metre i mig de gruix. I és que, de fet, en determinats moments, només es pot arribar a aprofitar el 12% de l'extracció, mentre que el 88% es llença al runam.

El torrent de Soldevila, ens explica en Portabella, era una riera preciosa; ara, es un paratge estrany, on la vegetació autòctona ha mort i, en el seu lloc, brota una nova flora característica d'entorns salins; les fonts treuen aigua de color d'òxid, salinitzada, i es van obturant –com ha estat el cas de la font del Pitoi. De fet, alguna de les zones vegetals que estan morint és considerada d'especial interès ecològic, fins al punt que la Caixa de Catalunya va estar a punt de comprar-la per protegir-la... fins que es va aixecar el runam –ens comenta en Portabella. I mentre el Departament d'Agricultura ofega i coacciona les granges adjacents al torrent de Soldevila a causa de l'elevat nivell de sal a l'aigua dels pous salinitzats i obliga a fer enormes despeses per portar aigua des del poble –sense cap mena d'ajuda–, mira cap a una altra banda quan es tracta d'inquirir els grans, els causants del problema, és a dir, l'empresa explotadora de la mina.

► **Nova cultura de l'aigua?**

La Plataforma Montsalat (lasequia.org/montsalat) va denunciar Iberpotash, el gener de 1997, per l'abocament de deu mil tones diàries de residus salins a Súria i Sallent, més de tres milions de tones de

residus l'any. El fiscal de Medi Ambient va tramitar la mateixa denúncia el desembre de 2003. Tot plegat, provoca un impacte ambiental alt, que obliga a construir plantes dessalinitzadores a diversos municipis, per tal de revertir l'estat de l'aigua salinitzada. Un negoci suculent del qual participen tant l'ACA (Agència Catalana de l'Aigua) com el Ministeri de Medi Ambient espanyol, a través de l'empresa de participació pública Depurbaix SA. Segons la plataforma, els residus

La Plataforma Montsalat va denunciar Iberpotash, l'any 97, per l'abocament de deu mil tones diàries de residus a Súria i Sallent

procedents de les mines de sal –que es dissolen a l'aigua i es filtren cap a la xarxa fluvial de la conca del Llobregat– són la causa que els ciutadans del Barcelonès, el Baix Llobregat i el Vallès Occidental tinguin aigua salinitzada. També sostenen la hipòtesi que l'aigua porta substàncies cancerígenes pel mateix motiu. Aquest és el motiu pel qual s'han de construir plantes dessalinitzadores arreu del Baix Llobregat.

Continua a la pàgina següent >>

»» Les famílies que vivien als edificis on actualment hi ha dos grans solars han estat real·lotjades a edificis construïts per l'administració_

»» Un pla d'emergència preveu que tothom ha de sortir corrent fins a l'institut de secundària, quan es detecti un moviment de terres sobtat _

» Ve de la pàgina anterior

A l'informe que va emetre la Fundació Nova Cultura de l'Aigua (FNCA), llegim que l'única forma de gestió sostenible és tornar a l'interior dels túnels el residu de la mina i destaca que "a curt termini, sembla imprescindible fer algunes obres de correcció; però, aquestes seran insuficients, si no es deixen d'abocar noves tones de runams (4,2 milions cada any) i les que hi ha no es tracten adequadament". La solució que defensa Medi Ambient és la menys resolutiva de totes les que es proposen a l'informe com a mesures transitòries.

En primer lloc, cal dir que la construcció de les desalinitzadores no és una solució al problema de l'aigua, sinó una solució a la mida d'Iberpotash. Com especifica l'informe esmentat, "aquesta solució no és la que correspondria a l'aplicació de la "nova cultura de l'aigua" ja que, més enllà de la pèrdua de recursos que això significa, implica abandonar la prevenció en origen, que és el que cal fer". De fet, el decret que va revocar el Pla Hidrològic Nacional ja anotava (juny de 2004) que la situació del runam no era compatible amb la nova cultura de l'aigua, però sembla ser que ara que Iniciativa-Verds comanda el Departament— l'ecologia ha passat a un segon pla, per sota dels interessos privats dels grans empresaris. L'informe, fet conjuntament entre el FNCA i l'Agència Catalana de l'Aigua, conclou de manera rotunda: "Cal veure si els diners que ens gastem en construir un col·lector de salmorres no estarien més ben emprats en reconvertir alguns dels sistemes de producció de les empreses". El mateix Gabriel Borràs, director de l'ACA, assegurava al Regió7, l'agost de 2005, que el runam salí no havia de créixer.

Actualment, però, sembla que la situació en què es troba l'empresa amb relació als abocaments exerceix una pressió evident sobre el Departament de Medi Ambient. El fet que l'actual runam estigui al límit dels abocaments possibles fa que es faci urgent l'inici dels abocaments en zones noves, és a dir, és urgent començar a fer nous runams. L'Ajuntament de Sallent (ERC-RDC-CUP) es nega a requalificar zones per tal de legalitzar-hi nous runams. Iberpotash alerta que està al límit dels abocaments i el Departament de Medi Ambient —lligat de mans i peus— exerceix pressió sobre el que sap que fa mal: els llocs de treball. En aquest sentit, diferents consellers i càrrecs de confiança de diferents departaments pressionen l'Administració local perquè resolgui a favor de l'abocament a zones noves. El plantejament del Departament és clar: oferir garanties de continuïtat a l'empresa que, des de fa anys, comet un dels delictes ecològics més importants del país i mantenir, sota pressions, el silenci i la connivència de l'Administració local. ☐

SALLENT // LES GALERIES DE LES MINES S'ESMICOLEN SOTA LES CASES

El barri de l'Estació s'enfonsa

Esquerda d'un habitatge afectat

Edu Bayer

» Carles Llosses
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'activitat minera i la negligència de les administracions també han permès servir un altre tipus de desastre. Es tracta de l'afectació que pateixen els habitatges del barri de l'Estació. La galeria "Enrique", que clausura la seva activitat l'any 1974, té entrades d'aigua dolça que en dissolen els pilars. Aquest fet provoca l'esfondrament progressiu del barri i fa que, des de fa més de deu anys, els seus habitants reclamin una indemnització justa pels seus habitatges; uns pisos i unes cases esquerdades, que han perdut el seu valor i no garanteixen la seguretat de les persones que hi viuen. Fins ara, només les administracions han assumit part del problema, el cost del real·lotjament de part dels habitatges plurifamiliars. A

questes cases —ens explica la Carme, una veïna del barri de l'Estació—, van ser fetes per gent treballadora i, en molts casos, construïdes per ells mateixos. Però, quan els treballadors compraven terrenys a bon preu —el mateix any 74—, ningú els avisava del perill que hi havia. "Els responsables de la mina ho devien saber —ens diu una altra veïna— perquè tenien evidències de l'existència de corrents d'aigua subterranis, però es van guardar molt de dir-ho i ho vam pagar nosaltres, els treballadors". El barri s'enfonsa, amb els somnis d'una generació de treballadors que van aixecar les seves propietats. "Això és molt dur, i no és tant pels diners —ens diu la Carme— de fet, molts veïns estan anant al psicòleg". L'empresa, els promotors, les constructores i els polítics responsables, mentrestant, silencien qualsevol tipus de responsabilitat al respecte.

L'exterior dels habitatges també està malmès

Edu Bayer

» Sensors i esquerdes

Els sensors de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, que mesuren els moviments del sòl i el subsòl les vint-i-quatre hores del dia, detecten un esfondrament progressiu del terreny i alerten d'un perill de col·lapse sobtat en una zona clarament perimetrada.

Fins ara, el moviment dels terrenys ja ha ocasionat esquerdes en els edificis i ha forçat el

desallotjament d'un centenar de famílies. Una passejada pel barri permet veure, a simple vista, les esquerdes que travessen façanes senceres, pisos deshabitats, zones enderrocades on abans hi havia habitatges i esvorancs al paviment dels carrers. Tanmateix, el risc roman en allò que no es visualitza: la cavitat existent a desenes de metres dels fonaments de les cases; el clavegueram, que es troba absolutament malmès; el perill de trencament de les canalitzacions de subministraments, com ara aigua o gas; i la progressiva dissolució dels pilars que sostenen tot un barri.

» Els constructors van callar

I diem que els veïns fa més de deu anys que reclamen una solució justa al seu greuge, perquè és sobretot a partir de l'any 95 que diversos informes geotècnics avisen de l'estat del barri i inicien la recomanació d'aturar-ne la construcció. L'Ajuntament —llavors presidit per l'alcalde Jordi Moltó Biarnés, de CIU— va continuar donant llicències d'obres. I el Departament d'Urbanisme de la Generalitat continuava validant el planejament vigent.

En el moment de sol·licitar la llicència d'obres municipals pertinent, alguns constructors fins i tot van signar un document conforme estaven informats de la situació de perill existent al barri. Aquesta informació, però, mai va arribar a les famílies que van comprar els habitatges. ☐

La reflexió

Un problema de salut pública per investigar

» Guillem Reyes
Activista mediambiental

L'atemptat contra la salut pública és el delictes a través del qual s'omplen les presons de pobres. Però, no és una acusació real, sinó formal.

Prova d'això és que, quan les grans corporacions fan atemptats molt més violents contra la salut pública, ningú pot fer-hi res.

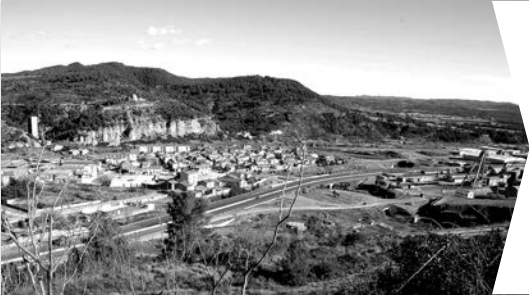
Iberpotash, salinitza les fonts i els torrents del Bages i contamina l'aigua que, d'una manera o altra, arriba al horts, a la producció agrícola i a la ramaderia, tan intensiva com extensiva.

Però, molt més greu, l'associació ecologista Montsalat —dedicada especialment a la

denúncia de les atrocitats interminables que genera l'activitat d'Iberpotash— ha assenyalat la possibilitat que els residus de la mina (els runams salins) estiguin contaminant l'aigua amb substàncies cancerígenes.

Els resultats de l'estudi fet per la UAB que presenta Montsalat són els següents: "Els resultats conjunts reforcen la hipòtesi que l'exposició a THM a llarg termini —a nivells que s'observen en molts països industrialitzats— s'associa amb un increment del risc de càncer de bufeta (...). Trobem una associació entre l'assistència a les piscines i el risc de càncer de bufeta. Aquests resultats s'han d'interpretar amb precaució, ja que és el primer estudi que avalua aquestes vies d'exposició i calen estudis confirmatius."

I, de fet, no deixa de ser una coincidència curiosa que un article de *Bio Med Central* (BMC), publicat el 17 de juny de 2006 i titulat *Distribució municipal de la mortaldat per càncer de bufeta urinària a Espanya: possible rol de la mineria i la indústria*, relacioni l'activitat industrial de la zona amb una taxa de càncers més elevada del normal a les zones afectades per les mines de potassa. A l'article, es llegeix textualment "L'àrea amb un risc més alt registrat de la província de Barcelona correspon a unes àrees molt específiques dels municipis de la comarca del Bages, que són: Súria, Sallent, Balsareny, Manresa i Cardona. Altres ciutats amb un risc relatiu, que sobrepassa el grau 1.3, són Múrcia, Burgos i La Corunya".

» Per la direcció de les empreses que han extret sal a Sallent, hi han passat personatges tan coneguts com Josep Piqué o Juan Roma. Les empreses Ercros i Iberpotash han estat les màximes beneficiàries d'unes mines que han contaminat la comarca «

» Una de les raons que expliquen la compra de les mines per part d'Iberpotash apunta els interessos israelians per tal d'entrar al mercat europeu de la potassa. » Jordi Pujol Ferrusola va ser un dels polítics més afins als directius de les mines durant els anys 90 _

SALLENT // DE LES VAGUES DE LA CNT A LES REDUCCIONS DE PLANTILLA D'ERCROS

Un segle de lluita minera

✉ **Carles Llosses**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Sallent és un municipi que no pot entendre's sense la seva vinculació a la mineria. La mineria és, des de principis del segle XX, un dels sectors econòmics predominants, és causa i efecte del moviment obrer, de la importància de la CNT, símbol de vagues, tancaments de treballadors al pou, acomiadaments massius, terrorisme laboral i impunitat empresarial. La mineria, a Sallent, passa per diferents societats privades (entre elles Ercros) i és sanejada amb diner públic, abans de ser adquirida per l'actual Iberpotash. Runams gegantins, salinització d'aigües, problemes al barri de l'Estació i una deficiència notable en qüestions de seguretat laboral, que provoca una sèrie constant d'accidents laborals: des de l'any 2000, un mort l'any. L'empresa, mancada de la més mínima i humana solidaritat amb les famílies, sempre declina qualsevol responsabilitat. Ni tan sols condemna la violència empresarial. Si fossin morts d'una altra classe social, a aquesta actitud, se li diria terrorisme.

Passa per diverses societats privades com Ercros i és sanejada amb diner públic, abans de ser adquirida per Iberpotash

► **El problema del lloc de treball**
Els llocs de treball que dona la mina, tant directes com indirectes, sempre han estat la disculpa i el motiu pel xantatge, davant les atrocitats que exerceix l'empresa. És el discurs de sempre —veritat aclaparadora—, emprat pels empresaris per exercir els seus xantatges a les administracions públiques. Els mateixos empresaris que —quan ho creuen necessari— passen al xantatge de la deslocalització i, finalment, tanquen l'empresa o marxen, sense tenir cap tipus de consideració per les poblacions i el territori que han estat explotant indiscriminadament amb l'excusa, precisament, dels llocs de treball. Però, el nus està ben fet: la població més afectada i pressionada pel xantatge són els propis miners, hereus de la llarga tradició de lluita anarcosindicalista de la CNT i la CGT. L'any 2001, els treballadors de Sallent van lliu-

La cinta transportadora de sal amb el barri de l'Estació al fons

Arnau Bach

rar una dura batalla per tal d'evitar una reducció de plantilla.

La reducció de plantilla es va fer en un moment significatiu. L'empresa Iberpotash va anar passant per diferents mans privades, fins a caure en mans d'Ercros. Aquesta empresa, relacionada de manera directa o indirecta amb diversos polítics del país (com ara Josep Piqué o Juan Roma), va fer fallida i, llavors, l'administració va haver d'assumir el seu sanejament, una vegada més, amb diners públics. La van tornar comprar tres empreses (sota la tutela del soci majoritari, l'empresa israeliana

Dead Sea Works) —un cop sanejada amb diners de l'erari públic—, per tal de tornar a treure'n profit. L'empresa va haver de fusionar-se amb la seva homòloga a Súria, tot plegat per —poc després— tornar a plantejar un sanejament. Entretant, un jove miner moria a la mina a causa de les pessimes condicions laborals, denunciades reiteradament pels sindicats.

► **Els interessos d'Israel**

Com pot ser que una empresa israeliana, que extreu potassa del mar mort amb unes despeses d'extracció molt inferiors a les de les

mines de Sallent, pugui estar interessada en la compra d'Iberpotash? El fet és que DSW no està interessada en la potassa de les mines de Sallent; l'única raó que explica la compra d'Iberpotash per part de l'empresa israeliana és la d'adquirir una empresa de producció de potassa a la Unió Europea. Aquesta compra estratègica li permet vendre potassa dins la Unió Europea salvant els aranzels, sobretot a l'interessant mercat de potassa de França (un mercat agrícola important que s'alimenta del pinso produït amb sal potàssica). La reducció d'ocupació és el pri-

mer pas per anar deixant les mines de Súria i Sallent com a 'simple decorat' ja que, per l'empresa, no té sentit assumir aquests costos. De totes maneres, les mateixes empreses que fan xantatge amb els llocs de treball no solen tenir gaire contemplacions quan decideixen deslocalitzar-se, tancar, o fer suspensió de pagaments. Cal veure què passarà amb els treballadors d'Iberpotash quan s'acabin els aranzels a la comunitat europea.

► **La solució és possible**

Malgrat tot, es tracta d'una problemàtica que té solució, ja que les despeses públiques que genera l'empresa per tal de resoldre els seus problemes tècnics superen de manera exorbitant el cost que suposaria la resolució del problema del lloc de treball. No seria cap bestiesa calcular el valor que suposaria l'activitat actual en la seva globalitat a l'erari públic i comparar-lo amb un procés gradual de desmantellament (per exemple, tornar a entrar els vint milions de tones a les galeries) de la mina i de reubicació o de jubilació de tots els treballadors. Uns treballadors que, potser, només poden guanyar en relació a les condicions de seguretat.

En tot cas, sobta el cinisme i la hipocresia de l'Administració que, des de fa temps, utilitza els treballadors com a objecte de manipulació, amenaçant els municipis de treure'ls al carrer contra els ajuntaments. Sembla que la realitat obrera dels municipis afectats no interessa a la Generalitat si no és per manipular-los i per generar desconcert. ☹

Qui mou els fils d'Iberpotash?

Rafael Espanyol i Navarro és un empresari amb una gran trajectòria que, actualment és —entre d'altres— conseller d'Iberpotash, d'Endesa i President de Cesca (centre de supercomputació de Catalunya), el centre que Montilla va traslladar de Madrid a Barcelona durant la seva etapa de Ministre, que ara ocupa Joan Clos. Però, el seu passat està marcat per una estreta relació amb la cúpula de CDC, dins el grup La Seda, on va conèixer Artur Mas i va compartir el lucratiu negoci de la crisi de la companyia. Per La Seda, també hi van passar Jordi Vilajoana (membre del Comitè Executiu Nacional, President de la Mesa del Consell Nacional de CDC i membre del Consell Nacional de la Federació CiU), Carles Vilarrubí (conseller de Telefónica que va intentar cooptar La Seda, fent maniobres amb Josep Piqué) o Jordi Pujol Ferrusola.

Va estar molt vinculat a l'exconseller d'Indústria, Antoni Subirà, en el procés de seguiment de concentració de les elèctriques catalanes, Fecsa i Enher, un cop van ser absorbides per Endesa. Actualment, és conseller d'Endesa Internacional. En tot l'entramat, també hi trobem Pepe Montilla, que va donar la presidència del polèmic centre de computació (CECSA) al conseller d'Iberpotash.

L'altre empresa involucrada és Ercros (relacionada directament o indirectament amb Juan Roma i Josep Piqué), responsable dels abocaments de Flix.

► **ASSET**

Troblem altres directius d'Iberpotash a ASSET (Asociación Financiera de Empresarios y Tesoreros de Empresa), com a membres actius d'aquesta associació de l'alta oligarquia organitzada. Relació entre grans empresaris i polítics profes-

sionals, on trobem noms com: Gas Natural, Catalana de Telecomunicaciones, Grupo Zeta, Unión Fenosa, RTE, Endesa, Seat, Peugeot-Citroën, Borges, Puig i Iberia. Ercros també hi és.

► **LA POTASSA I LES INDÚSTRIES DE LA GUERRA**

Com se sap, la fórmula bàsica de la pólvora és una barreja de clorat de potassa i sofre. El que no és tan sabut és que Ercros és una societat resultant de la fusió, l'any 1989, de la societat anònima Cros (CROS) i Unión de Explosivos Rio Tinto. Però, remuntem una mica en el temps: el 1969, amb la fusió de Minas Rio Tinto i Unión Española de Explosivos (creada el 1896), neix Unión Explosivos Rio Tinto (ERT). Aviat es converteix en el primer fabricant de productes químics de l'Estat espanyol, amb factories repartides per tota la geografia espanyola i dedicada a

l'extracció de minerals però, també, a la fabricació d'explosius, adobs, plàstics i química orgànica i inorgànica. Aquest és el nexa que enllaça Iberpotash i Ercros en el món de la indústria militar. La societat anònima ERT va formar part, durant els anys vuitanta i noranta, del grup Unión Española de Explosivos (UEE), i va filialitzar les activitats d'explosius, cartutxeria esportiva i defensa en ERT. Durant aquests anys, UEE va formar part del grup KIO i va ser el principal baluard de la indústria militar espanyola: fabricació de mines. Durant els anys noranta, el llançament d'un producte milio-nari (un canó i un míssil anticarro) va generar la crisi econòmica, que es va veure agreujada per l'entrada de nous competidors. De fet, la UEE sembla estar relacionada amb els explosius de l'11 de març, fet que el Partit Popular es guarda molt de repetir fins la sacietat.

Impressions

Francesc Camps. Membre del CSA Can Vies

/opinio@setmanaridirecta.info/

Si aquestes són les regles... canviem el joc!

L'altre dia, arran del desallotjament d'un habitatge al barri de Sants, l'inici del programa dels Matins de TV3 ens acompanyava el cafè amb un duel de declaracions. En Francesc Camps, membre de l'assemblea del CSA Can Vies, era confrontat amb les sentències que havia fet l'alcalde Hereu el dia abans en aquell mateix programa. A la confrontació, es reproduïa el moment estel·lar de l'entrevista a Jordi Hereu, en què ens venia a dir que, si era escollit alcalde a les properes eleccions municipals del mes de maig, Barcelona no seria xauxa. Un servidor li responia que Barcelona ja és xauxa i ho seguirà essent, però pels especuladors, pels bancs i les immobiliàries, xauxa per qui fa diners a costa de la gran majoria de la població i de la seva constant precarització. Això em va portar a veure aquella entrevista (li recomano a tothom), centrada –majoritàriament– al voltant de l'ocupació d'habitatges, el fenomen okupa, la purga necessària de la ciutat...

Sabem quines són les regles del joc: la regla de 'qui paga, mana', i qui pega, també

Una instantània brillant de la dreta política, exercida per una rosa més que resseca.

Més enllà d'això, hi va haver un altre detall sorprenent, i va ser la quantitat de vegades que l'Hereu deia que hi ha unes regles del joc i que, si no es volen complir, doncs vinga, mossos i mossos! El més fascinant era que aquesta frase apareixia quan parlava del civisme, del soroll, de les okupacions, de l'alternativa política no institucional ni institucionalista. I no ens queda altra cosa que preguntar-nos sobre aquestes regles del joc, que canvien diàriament a voluntat de la classe política i les de les paraules totèmiques (inseguretat, terrorisme, ús de l'espai públic, reapropiacions de l'excedent productiu que assegura la plusvàlua, com les ocupacions d'habitatges i espais, etc.).

No ens ha d'estranyar gaire la poca amplitud de mires de qui ha estat regidor de seguretat ciutadana durant uns bons anys i encarregat principal de la creació dels UPAS, unitats d'antiavalots de la Guàrdia Urbana, que ja acumula desenes de denúncies per abús de l'autoritat, detencions il·legals i tortures. Sabem quines són les regles del joc. La regla de 'qui paga, mana', i qui pega, també. La regla del càstig i l'oblit per qui aixeca veus contra aquest sistema i, fins i tot, contra alguns dels antisistemes (sense comentar, volem el divorci!). La regla que, si ets jove, precari i conscient, les tens ben magres. La que, si ets migrant, seràs vigilat i,

Quechua

si no tens papers, et deportaran. La regla que encarrilar la vida és tenir una hipoteca, que ja acabaran de pagar els teus néts, deixarte la pell a la feina i gaudir d'un cap de setmana de compres a Gran Via 2. La regla que manifestar-se sense permís és insubordinació, i et plouen porres i pilotes. La regla que, si t'estan trepitjant, el millor que pots fer és llepar la bota i desitjar arribar a tenir, un dia unes botes com aquelles. La regla del més pels menys i el menys pels més.

Sí, coneixem les regles. També la que diu que l'esquerra al servei de la societat del lliure

mercat és la millor per reprimir les mateixes esquerres. Només cal veure la línia de declaracions del senyor Saura que, sense haver tingut aquella primavera calenta francesa, ens recorda el senyor Cohn-Bendit. De fet, podem pensar que ICV està efectuant un gir com el que va permetre posar en Fischer, dels Verds alemanys, al capdavant del ministeri de defensa, i acabar enviant tropes a l'Afganistan. Ai, i quants elements que ara ocupen butaques al consistori municipal o autonòmic no van conèixer regles del joc similars. I, de fet, les van haver de trencar per poder arribar on som

avui dia. Ara, són ells qui les marquen, qui les redacten i qui s'encarreguen de les noves i velles purgues socials, qui les dissenyen i qui les executen: l'esquerra tradicional es plega a una política reaccionària i de dreta liberal per no perdre vots.

I li volem dir al senyor Hereu, al Casas, al Maragall, al Mascarell, però també a la senyora Mayol i al seu company de llit, tots ells responsables de la repressió descarnada, que com tants altres han decidit anteriorment: si aquestes són les regles del joc, canviem de joc!

Esther Vivas. Xarxa de Consum Solidari

/opinio@setmanaridirecta.info/

Dona i consum

El model de consum actual és resultat de l'evolució històrica del sistema capitalista, basat en la producció generalitzada de mercaderies. La pròpia lògica del sistema capitalista genera la creació artificial de necessitats, amb l'objectiu de mantenir un nivell de producció constant. Es dona una producció i un consum massiu de mercaderies que és insostenible socialment i ecològicament.

En aquest model de consum, la dona hi juga un paper clau. Si prenem les dades d'un estudi realitzat per la revista nord-americana Business Week (14/02/2005), als Estats Units, les dones d'entre vint-i-quatre i cinquanta-quatre anys –prop de cinquanta-cinc milions– són les que realitzen el 80% de les decisions de compra que es prenen

en el nucli familiar, tot i que perceben menys diners que els homes.

Cal tenir present, com indica l'informe, que el poder de compra de les dones, als Estats Units, ha augmentat substancialment en els darrers trenta anys. Durant aquest període, la mitjana dels ingressos dels homes tan sols ha crescut un 0,6%, mentre que la de les dones ha augmentat fins un 63%. És en aquest context, extrapolable –amb matisos– a d'altres països del nord, on les dones emergeixen com una força potent en el mercat, i han fet canviar la manera com les companyies dissenyen, posicionen i venen els seus productes.

Però, es tracta d'una centralitat de la dona en la societat de consum emmarcada en els paràmetres del sistema capitalista i

El model consumista actual no només és insostenible, generador de necessitats, superflu... sinó que reforça el sistema patriarcal

patriarcal: "dona per consumir més" i "dona per consumir per la llar, per la família, pel marit, per estar més guapa, més jove, més prima...". I, tot això, sense parlar de l'ús instrumental que fa la publicitat de la dona, com a objecte, per vendre més. Per tant, el model consumista actual no només és insostenible, generador de necessitats, superflu... sinó que reforça el sistema patriarcal.

El pes de la dona com a consumidora i les conseqüències que té aquest model de consum en la seva condició de subalternitat li atorguen un paper central en el canvi d'aquest sistema. És en aquest sentit que la perspectiva feminista és fonamental a l'hora de plantejar un canvi radical, que haurà de passar, necessàriament, per una modificació del paradigma que

posi fi al sistema capitalista i al sistema patriarcal.

És, precisament, a l'hora de plantejar-nos la necessitat d'un canvi de model que cal que partim d'una estratègia d'acció col·lectiva. Sovint, es parla del poder del consumidor a títol individual, de l'estratègia dels boicots a determinats productes, però hem de tenir en compte que un canvi en el sistema de consum implica un canvi estructural, que només serà possible a partir d'un treball i una organització col·lectives. Per tant, és fonamental impulsar iniciatives àmplies, juntament amb moviments de consumidors, dones, pagesos, treballadors, joves, ecologistes... que ens permetin anar definint un altre model i plantejar alternatives concretes.

Juanra Rodríguez. Presoner polític català, membre de l'EPPK /opinio@setmanaridirecta.info/

Radiografies VI: La llei de Murphy

Un dels principals trets diferencials del món en el qual vivim és que el desenvolupament i l'omnipresència dels mitjans audiovisuals fan que cada vegada sigui més difícil establir una línia divisòria entre ficció i realitat.

Tan sols un dia abans, l'optimisme afalagador del president del govern conforia els seus anhels ambiciosos amb la crua realitat. Des del 18 d'agost, l'organització ETA ha anunciat diverses vegades i de diferents formes que el procés de normalització democràtica es troba en crisi. Aleshores, per què s'ha volgut vendre una imatge irreal? És molt senzill, el PSOE ha estat fent equilibris a tres bandes.

D'un costat, se'ns ha repetit –per activa i per passiva– que “en absència de violència, totes les opcions polítiques són possibles”, tot obrint les portes a la legalització de Batasuna i, ahora, tancant-les amb l'exigència d'uns mínims que, objectivament, no

són assumibles. És factible construir un escenari nou quan una de les parts tracta d'imposar el ritme més favorable perquè pugin les intencions de vot a les enquestes del CIS?

Al mateix temps, l'executiva del govern s'enfrontava a la política d'erosió del PP i a la Brunete mediàtica des d'una posició totalment equivocada. En comptes d'assumir el repte de superar les claus del conflicte polític que enfronta Euskal Herria amb l'Estat espanyol, es vanava d'haver fet menys en aquest alto el foc que el PP en la treva del 98. Amb aquesta recepta, Zapatero pretenia estar millor a finals de 2007?

I, per acabar de rematar la feina, el govern espanyol ha mirat de reduir aquest procés a un espai de diàleg tècnic amb l'organització que perseguirà, tan sols, el desarmament d'ETA. Resulta obvi que intentar buscar una sortida parcial amb enganyiferies i paranyes és, sens dubte, el camí més ràpid per arribar a la meta del fracàs.

Al meu barri, això ho anomenem ‘jugar amb foc’. Ras i curt.

Em vaig dir que no cauria en la temptació d'enumerar totes les violències que hem patit per part de la judicatura i el ministeri d'interior, però he de reconèixer que, després de llegir que ETA ha deixat Zapatero sense marge de maniobra, em pregunto si ens prenen el pèl o ens prenen per idiotes. Obliden tendenciosament que, el 22 de març, l'organització va declarar l'alto el foc després d'enterrar –entre càrregues de l'Ertzaintza– dos militants morts en presons espanyoles; després que l'Audiència Nacional ordenés revisar les condemnes de 180 preses de l'EPPK, per tal d'instaurar de facto la cadena perpètua i endarrerir la seva excarceració; i després que Grande Marlaska processés i empresonés dirigents de l'esquerra abertzale. S'ha mantingut el macrojudici pel sumari 18/98, l'acarnissament

Antuan

amb Iñaki de Juana –sentenciat a dotze anys per dos articles d'opinió– i la prohibició de tota mena d'actes públics de Batasuna.

Han repetit, prepotents, que no es modificarà el marc jurídic vigent, que no es derogarà ni canviarà la llei de partits, i que no cal pensar en el dret a l'autodeterminació perquè Nafarroa no entra en el paquet de diàleg. Així que, si us plau, que no ens vinguin amb contes i, com a mínim, que la calúmnia no es converteixi en una versió tan digna com la veritat.

Però, potser tot això forma part del passat més recent, i ara un es pregunta quin serà el futur més pròxim.

A Euskal Herria –igual que en d'altres pobles, com el nostre– brolla un problema de caire, diguem-ne, nacional, perquè els estats espanyol i francès neguen els drets de la nació basca. Aquesta és la causa de l'enfrontament armat, les arrels del conflicte polític. I la lluita armada té el seu origen i la seva raó de ser en aquesta realitat imposada: l'Estat espanyol sotmet per la

força i envernissa de democràcia l'herència enverinada del franquisme. Treballar en la recerca de plantejaments cohesionats sobre com anar a l'essència del conflicte, com dirimir les diferències de forma democràtica, o com trobar acords entre les diverses sensibilitats és construir els fonaments necessaris per superar les causes del conflicte. Respectar la decisió de la ciutadania basca i que es pugui materialitzar qualsevol projecte polític, sense límits ni restriccions, és la base democràtica d'una pau amb futur.

Malgrat tot, els pesos pesants de l'executiva del govern, conforment la part amb el tot, semblen disposats a demostrar la vigència de la llei de Murphy, segons la qual, quan les coses van malament, encara poden empitjorar. José Blanco va dir que “amb violència no hi ha diàleg: sense diàleg no hi ha procés”, i Rubalcaba va afegir que “el procés està trencat, liquidat i acabat”. Han anat de llarg, dur i difícil, del temps, tremp i tenacitat al trencat, liquidat i acabat.

Però, l'Estat espanyol ja ha estat en aquest punt i sap perfectament que aquest camí no condueix enlloc. Parlen de derrotes, de penes exemplars i de detencions i acusacions. Asseguren que l'estat de dret té mecanismes, utilitzen una retòrica perillosa i contraproductiva inflorada, i criden “a por ellos”. El mètode esdevé en una autèntica bogeria. Un mètode basat en la repetició de la mentida i la desraó, mil vegades multiplicades pel poder dels seus, es superarà mitjançant solucions polítiques. Clar i català.

Tot i així, a hores d'ara, el procés continua perquè l'únic que és irreversible és la voluntat de ser d'un poble en moviment, disposat a exercir tots els seus drets. Perquè la solidaritat és encomanadissa i centrífuga, com va escriure Carlo Fabretti, perquè la lluita és el camí, i perquè hi ha oportunitats que són com l'albada: si arribes tard te les perds. Sols el poble salva el poble.

(Article redactat el 14 de gener)

Els pesos pesants de l'executiva del govern, confonen la part amb el tot, semblen disposats a demostrar la vigència de la llei de Murphy, segons la qual, quan les coses van malament, encara poden empitjorar

Ricard Vilaregut. Membre de DEMOS /opinio@setmanaridirecta.info/

Cap on anem?

Cap on va el Fòrum Social Mundial?, es preguntava la Iolanda Fresnillo en el seu article del 31 de gener, i cap on va aquell moviment per una altra globalització que s'havia de menjar el món?, es pregunten d'altres. Cap amunt o cap avall? Endavant o endarrere? Paràlisi o sedimentació? No recordo qui deia que, si existeix pregunta, és que hi ha resposta o que, en la pregunta, hi ha la resposta, etc. En tot cas, la o les preguntes poden ser un símptoma del moment en què vivim –a casa i al món mundial– i que, comparativament a anys enrere, sembla de desconcert i pèrdua de motivació. Un moment en què la socialdemocràcia

nostrada, ERC i ICV, s'ha enfortit gràcies a les mobilitzacions sorgides de la societat civil, que han col·locat en l'agenda política –i se sobreentén que en les consciències individuals i col·lectives– qüestions que, si no revolucionàries, sí que són un pèl transformadores. De què, la nova llei d'habitatge mencionaria la possibilitat d'expropiació, si no fos per la importància i persistència del fenomen Okupa, que ha visibilitzat la supeditació del dret a l'habitatge vers la propietat privada? D'on treuen ERC i ICV alguns discursos i algunes pràctiques –poques, malauradament– si no és de la societat civil organitzada? És allò dels arbres i les

Tot i que aquestes experiències no fan sinó apuntalar l'ordre econòmic i social vigent, com a mínim (ens) permeten fabricar uns mecanismes d'autodefensa

nous: els moviments socials sacsegen l'arbre, els partits més o menys progressistes recullen les nous i en treuen rendiment electoral. La paradoxa és que, segons el poder que tinguin (com ara la conselleria d'Interior), arriben a reprimir els sacsejadors...

Pel que fa als fòrums socials, a banda de ser un espai de relació, contacte i –si hi ha sort– de coordinació, no cal perdre de vista les propostes que han sortit d'aquests espais. D'on, si no, van sortir les manes per intentar aturar la guerra de l'Iraq? Tan cert és això com que les tímides experiències de democràcia participativa han agafat impuls de Seattle ençà, per no parlar de les innega-

bles aportacions en les noves formes de veure i viure la vida que, dia a dia, s'aporten des d'aquests espais. I, malgrat que em temo que aquestes experiències no fan sinó apuntalar l'ordre econòmic i social vigent, com a mínim, (ens) permeten fabricar uns mecanismes d'autodefensa –materials i fins diria espirituals– fonamentals per sobreviure en aquest sistema tan depredador. Cap on anem? Doncs, la veritat, ni idea. En tot cas, cal reivindicar que el mèrit dels avenços socials que s'han anat donant al llarg de la història també és fruit dels moviments socials, els d'ara i els d'abans, els que surten a la tele i els que no. I que val la pena.

Navegant per la xarxa

Un futbolista 'guarro'

Aquesta vegada ens hem permès mirar-nos el melic i que la nostra navegació ens portés cap a casa, o més aviat, cap a la polseguera que ha aixecat l'article d'Oleguer Presas que publicàvem la setmana passada. I per veure què en pensa "l'enemic" hem anat a buscar el punt de vista d'un fòrum on sabem que no ens tenen massa simpatia, a guardiurbana.tk. I hem vist les reaccions que han generat les paraules que l'Oleguer difonia a través d'aquestes pàgines.

Blitzrieg és qui treu el tema. I fins i tot ho fa havent triat, acuradament, algunes de les frases de l'article d'opinió en qüestió. Les respostes són previsible...

Blue4ever pensa que ja es veia venir: "Recordo quan el Barça va guanyar la lliga. El club va convidar a una sessió fotogràfica al Camp Nou als CFS, UIP, Mossos, Guàrdia Urbana, etc... I l'Oleguer es va amagar al vestuari i es va negar a sortir. Ja sabeu de quin pal va". Popelin busca la moral blaugrana: "Em fa vergonya ser del Barça amb elements com aquest. Sobra al Barça". I quan algú assenyala que el jugador de Sabadell deu ser del Madrid perquè fa opinions d'aquest tipus, El Chenchó intenta posar seny: "Què té a veure ser del Madrid a que no et sembli bé que es defensés a qui ha matat 25 persones? És que als barcelonistes ens han d'agradar els qui defensen assassins?". Després que l'estómac s'hagi barrejat en tota aquesta conversa, GPZ reflexiona en veu alta: "El senyor Oleguer, té tot el pret a opinar el que li plagui. La llibertat d'expressió, reconeguda a la Constitució, així com la llibertat de pensament que no hi ha norma jurídica que la pugui contenir. Encara que no ens agradi el que es diu". Arguments que són rebatuts pel propi Blitzrieg: "Em pots dir a quin article de la Constitució ve recollida la llibertat de defensar A-S-S-A-S-S-I-N-N-S? Si això és ser democràtic, no ho sóc. A més, què importa ser del Madrid? Tot i que no m'imagino Guti alabant l'atemptat d'Atocha..."

I aleshores surt el veritable motiu de per què Oleguer té una opinió determinada: la de sempre, perquè consideren que és un 'guarro'. Hi ha qui primer, recorda la mare del jugador i afegeix: "Oleguer, calladet estàs més maco. Ja sabem de qui ets amic. Ets un guarro. Guarda't les opinions de nen pijo-progre. No ets jugador pel Barça". Només alguns exemples dels pensaments dels agents de la Guàrdia Urbana. Que sempre són animats per agents de la policia espanyola: "Sóc CNP i, com tothom sap, a més de ser un futbolista mediocre és un guarro amb totes les lletres" i per a Iñaki de Juana afegeix: "Per a mi que es mori, i pateixin, i li fotin un pal pel cul". I els insults van a més... Ja se sap, això és el que passa en el "democràtic" estat espanyol quan s'opina. O pitjor... et poden posar a la presó.

Una de menys

Lluís Sales i Favà, Girona

Victòria Maria i, després, un cognom germànic. Semblava spam. Un missatge amb aquest remitent segur que era brossa. No hi vaig parar atenció fins que, uns minuts després, quan ja l'havia destinat a la paperera, em va semblar familiar.

Era la meua companya de doctorat. Ho dic en singular perquè formo part (per una vegada!) d'una qüestió noticiada: sóc d'aquells estudiants d'una carrera minoritària, d'una facultat perifèrica i d'una universitat territorial. El cas és que, en una assignatura de doctorat, som (érem) dos estudiants per tres professors. Participo d'una situació que no és rendible i que el conseller del ram ha accedit a eliminar del panorama universitari català.

La meua companya havia desistit i, en la seva missiva, m'informava que es donava de baixa del doctorat. És argentina, du quatre anys a Catalunya i ja domina la llengua. Capacitat d'esforç, com a mínim, n'ha de tenir. Ella estava a l'espera d'una beca que difícilment li hauria arribat. Com que no volia continuar (des)esperant –i forçada per una situació econòmica preocupant–, en el marge d'una setmana va decidir abandonar la dedicació acadèmica. El cas no ha sortit per la televisió, ni hem sumat un nom a la llista de cervells fugats exercint a les universitats nord-americanes. Però, no podem assegurar que no haguem perdut una excel·lent investigadora en la seva matèria.

Al llarg de la carrera, una bona pila de professors –sobre-tot els contractats– m'han parlat de la importància de ser un 'estudiant professional'. És a dir, de dedicar-hi moltes hores. A temps complet. Això de fer dues passes enrere, mirar-s'ho tot amb perspectiva i assenyalar amb el dit, inquisitiu, mentre hom pregunta: "Això, qui ho paga?", és una idea d'en Pla. Però, crec que és dels millors consells que ens va deixar el fumador de Llofriu. Jo li faig cas.

Quan demanava als meus professors com m'havia de pagar aquesta dedicació exclusiva, em miraven amb un posat desconcertant. Crec que no arribaré mai a saber com algú pot fer un carrera predoctoral decent sense estar becat. És un dels misteris de la meua realitat, tan inexplicable com l'estadística, que diu que els assalariats es canvien el cotxe cada quatre anys.

La meua companya de doctorat ha decidit deixar-ho. El conseller vol arreplegar-nos i dur-nos tots a Barcelona. Els professors diuen que et passis deu anys vivint de l'aigua del cel. Els requisits per la concessió de beques semblen pensats per Marx, Groucho. I jo, aquí, becar i a punt de deixar de ser-ho; pensant en la sort que tenen els mileuristes.

El pati de casa és la Terra

Roger Biosca
Esponellà (Pla de l'Estany)

És trist veure com, arran de la polèmica que suscita el projecte de la línia MAT, destacades personalitats i articulistes insisteixen, per ignorància –o potser clarament per mala fe–, a desacreditar els qui s'oposen a l'esmentat projecte, titllant-los de representants de la "cultura del no" i de cavernícoles involucionistes. Manifestacions recents dels dos últims presidents de la Generalitat, l'editorial d'El Periódico del 29 de gener i dos articles, firmats respectivament per D. Céspedes i J. López de Lerma al Diari de Girona els dies 1 i 3 de febrer, en són clars exemples. El que no entenen tots ells –o no volen entendre– és que els col·lectius que s'oposen a la MAT,

formats per metges, fusters, pagesos, mestres, enginyers, estudiants i gent de molt diversos oficis i professions, van molt més enllà de l'egoista "no al pati de casa". Entenguin d'una vegada per totes que el pati de casa nostra és la Terra, senyors meus. Tant els costa entendre i acceptar que és lícit i signe d'intel·ligència discrepar, dir no davant quelcom amb què un no està d'acord? No és un simple no pel no, senyors, és un no amb arguments i alternatives. És un no al lobby de la "cultura del sí" que defensa la MAT i altres aberracions i que no vol entendre que aquesta infraestructura està estretament lligada al model de progrés dominant fins ara, el model que dos mil científics reunits a París acaben de certificar que ens està portant a la destrucció del planeta.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: **signatura, localitat i contacte**

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

Els veritables motius dels acomiadaments a Clariant

Josep Lluas Pujals
Membre de CGT Tarragona

La multinacional Clariant, dedicada a la fabricació de productes químics, anomena "col·laboradors" els seus treballadors i treballadores. Als directius, però, els anomena amb el nom que els escau: directius. Així que, si ets "col·laborador" de Clariant, ni has de plantejar-te els drets sindicals, per exemple, que són atributs de treballadores i treballadors i no de col·laboradors. Aquest principi bàsic de funcionament el coneixen bé la majoria de "col·laboradors" de la planta tarragonina de l'empresa. Així, si volen ser vistos amb bons ulls per l'empresa poden associar-se, fer excursions, anar de viatge i, fins i tot, muntar un equip de futbol sala, però mai fer allò que és propi de les treballadores i els treballadors conscients de ser-ho, mai organitzar-se sindicalment per defensar els seus drets col·lectius. Per això ja hi ha els "sindicats" domèstics

–CCOO i UGT– que, quan fan fora un treballador de l'empresa, són capaços de treure notes de premsa assegurant que l'acomiadament ha estat "correcte". Vergonya per al sindicalisme i vergonya per la classe obrera que diuen defensar i que, en cada una de les seves accions, s'encarreguen de maltractar.

A Clariant Tarragona, han fet fora dos treballadors acusats d'una mala manipulació dels productes que fa l'empresa i a dos més els han expedientat, una mesura disciplinària exagerada, es miri per on es miri, si no fos que, entre aquests, hi ha el secretari general de la secció sindical de CGT a l'empresa i simpatitzants del sindicat.

Si senyores i senyors, diguem-ho clar, ser de la CGT està mal vist i, si no ho sabeu, els encarregats ja s'encarregaran de fer-vos-ho saber. Si voleu ser bons nois i bones noies, feu-vos del vertical groc, en qualsevol de les seves sigles, però mai d'una organització que anomena obrers i treballadors els qui l'empresa només vol que siguin "recursos humans" i "col·laboradors".

La CGT s'ha mobilitzat per establir la possibilitat del diàleg amb l'empresa, trencat unilateralment i sense cap mena de raó per part de Clariant. Per establir un diàleg que porti a la recomposició del clima adequat per al bon funcionament de l'empresa,

perquè la por no és una bona manera de "fer empresa", ni de treballar, ni de viure.

Ara bé, si la intenció de l'empresa és fer fora bona part de la plantilla –tal com els rumors apunten– amb un pla de reajustament a nivell mundial, aleshores ja ho entenem.

Benvolgut senyor Vidal

Juli Cervera, Barcelona

He d'expressar la meua disconformitat pel titular de l'entrevista apareguda al setmanari DIRECTA núm. 35 del 31 de gener de 2007 a la pàgina 25, a la secció Pim-pam-pum.

Primerament destacar que en cap moment va ser la meua intenció dir que les biblioteques anem curtes de personal. Només vaig voler expressar-li en resposta a la pregunta de virtuts i mancances del servei que vostè em va fer, doncs que, a causa de la gran aflluència de públic, pel mateix èxit del nostre model bibliotecari, la plantilla de la biblioteca Vila de Gràcia queda molt ajustada a la demanda.

Suposo que no em vaig explicar correctament i que vostè no em va entendre del tot.

Així està el pati

► Pàgina 10
L'Audiència Nacional
ara torna a condemnar
a 13 anys de presó 5 dels
processats de l'Escamot
Dixan de Girona

► Pàgina 11
Les multisales de cinema
s'imposen al Baix Llobregat
dins dels centres comercials.
Un projecte cooperatiu de
cinema sobreviu a Sant Feliu

► Pàgina 13
El polèmic projecte de
construcció d'una nova presó
a Tàrraga ha comportat un
enorme creixement urbanís-
tic de la capital de l'Urgell

GIRONA // EMPRESONEN UNA JOVE ANARQUISTA SOTA APLICACIÓ DE LA LLEI ANTITERRORISTA

Mobilitzacions per aconseguir l'alliberament de Núria Pòrtulas

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Dimecres 7 de febrer a la matinada un gran desplegament d'agents dels Mossos d'Esquadra detenen sota la llei antiterrorista la Núria Pòrtulas a la casa del barri de Pont Major de Girona on vivia. Els Mossos l'acusaven de pertinença a banda armada i tinença d'explosius i van efectuar dos escorcolls: un a la mateixa casa i un altre a la casa dels pares de la detinguda, a Sarrià de Ter —un tercer escorcoll va ser denegat pel jutge de l'Audiència Nacional espanyola.

*Els Mossos
l'acusaven de
pertenença
a banda armada
i tinença
d'explosius*

Els fets es van iniciar arran de la detenció del jove de Sarrià de Ter Joan Sorroche per efectius de la Guàrdia Civil el 21 de desembre passat seguint la demanda d'extradició que havia fet l'Estat italià. Al detingut, la policia italiana l'acusa de participar en la reivindicació de la crema de dos vehicles de l'empresa Trenitalia —la Renfe italiana—, que organitzacions anarquistes d'Itàlia consideren còmplice de la deportació dels immigrants detinguts a l'Estat Italià. Va ser a partir d'aquesta detenció que es va iniciar una campanya de suport al jove per evitar-ne l'extradició, campanya en la qual la Núria va col·laborar. Paral·lelament i després de participar en una manifestació contra els abusos policials a Olot el 28 de desembre, amb uns companys, la Núria va ser identificada i se li van intervenir cartells de la campanya per la llibertat d'en Joan Sorroche i una agenda personal. Va ser en aquests moments que els Mossos d'Esquadra van començar una investigació amb la qual van considerar Núria Pòrtulas com a sospitosa de pertinença a banda armada i van demanar a l'Audiència Nacional espanyola permís per detenir-la i per escorcollar els pisos.

Ha estat, així, a partir dels cartells per exigir la llibertat d'en Joan Sorroche i d'un llistat d'administracions públiques catalanes que contenia l'agenda de la Núria que els

Concentració per la llibertat de Núria Pòrtulas

Toe

Mossos han basat l'acusació de pertinença a banda armada i tinença d'explosius. Durant la nit del dia 8 de febrer va ser conduïda a Madrid, on va declarar l'endemà al matí davant el jutge del jutjat central d'instrucció núm. 1 de l'Audiència Nacional espanyola Santiago Pedraz. Després de la declaració, i tot i que ja s'havia retirat la imputació de tinença d'explosius per la inexistència de cap prova aportada pels Mossos que en justificués l'acusació, el jutge va decretar presó provisional en espera del resultat de noves diligències d'investigació. Així Núria Pòrtulas va ingressar a la presó de Soto del Real sota la imputació encara inconcreta de col·laboració o pertinença a banda armada. Segons la defensa, la inexistència de cap prova que faci suposar la seva col·laboració o pertinença a cap banda armada fa desproporcionada la decisió d'ingrés a presó provisional adoptada pel jutge. Segons declaracions de l'advocat, "hi ha hagut detenció sense cap mena d'indicis, escorcolls sense cap troballa rellevant i després empresonament per donar temps als Mossos a continuar investigant això és una vergonya i no té cap sentit, primer es deté i després s'investiga".

► Davant la seu d'Iniciativa

Des del moment en què es va saber la detenció de la Núria, diferents organitzacions van iniciar un seguit d'accions per pressionar les autoritats i exigir la immediata posada en llibertat de la jove. Un grup d'amics i familiars van concentrar-se el dia 8 de febrer al matí davant la comissaria de Sants de Barcelona, on se sabia que estava detinguda, i hi van desplegar una pancarta amb el lema: "Núria llibertat, llibertat totes!" A Girona una concentració la mateixa tarda va aplegar unes 300 persones davant la seu d'Iniciativa per Catalunya. Durant la concentració es van estar cridant lemes contra la llei antiterrorista i els Mossos d'Esquadra, com també contra l'ICV per la seva complicitat pel fet de ser el partit que dirigeix els Mossos d'Esquadra. En vista de la quantitat de gent reunida, es va decidir anar en manifestació fins a la Subdelegació del Govern espanyol, on es va llegir un manifest en què s'exigia la llibertat de la Núria i es va convocar per a la concentració del dissabte 10 de febrer. Durant la lectura del manifest també es van denunciar els escorcolls que havien realitzat els Mossos a diferents participants

en la concentració i el fet que haguessin instal·lat controls policials a diferents accessos de la ciutat en què aturaven les persones que consideraven sospitoses d'assistir a la manifestació.

*El 10 de febrer
més d'un miler
de persones es
van concentrar
davant la
Subdelegació
del Govern*

► Veïnat de Sarrià de Ter

El dissabte 10 de febrer més d'un miler de persones es van concentrar davant la Subdelegació del Govern de Girona. Des d'aquest punt, els manifestants es van dirigir cap a la seu d'ICV encapçalats per una pancarta que portaven els familiars de la Núria. La manifestació, en què van participar molts veïns de Sarrià de Ter, va durar més de dues hores en un ambient combatiu i d'indignació arran dels fets que s'estan vivint. Durant tot el

recorregut es van estar cridant lemes a favor de la llibertat de la Núria i contra els muntatges policials. La manifestació, que va transcórrer pels carrers més cèntrics de la ciutat, va acabar davant dels jutjats, on es va llegir un manifest i es va comunicar que s'havia pogut parlar amb la Núria per telèfon per comunicar-li les mostres de solidaritat que s'estaven realitzant. En tot el recorregut de la manifestació, diverses dotacions dels antiavalots dels Mossos d'Esquadra custodiaven els diferents punts on la manifestació va aturar-se per protestar, mentre que un nombrós grup d'agents de paisà es mantenia als voltants. Tot i les provocacions no hi va haver cap incident durant tot el recorregut.

► Més mobilitzacions a Palma

També hi va haver mobilitzacions a Ciutat de Palma, Mallorca, on un grup de persones van desplegar una pancarta davant la Subdelegació del Govern.

Els diferents col·lectius que estan portant la campanya per la llibertat de la Núria pensen convocar noves concentracions i actes de suport per mantenir la pressió sobre les autoritats i aconseguir-ne la llibertat immediata. ☎

GIRONA // SENTÈNCIA CONDEMNATÒRIA PER L'OPERACIÓ ESTANY

L'Audiència Nacional prorroga el malson de l'escamot Dixan

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Els dies 30 i 31 d'octubre passats, començava a Madrid el judici contra els sis acusats de l'escamot Dixan i s'encetava el tram final de la campanya de suport als encausats que, en els darrers tres anys, han dut a terme des de la Plataforma Aturem la Guerra de Girona.

El cas, però, havia començat molt abans. El 24 de gener de 2003, Aznar proclamava solemnement: "Acaba de ser desarticulada en Catalunya una cèlula de Al Qaida con armes químiques preparadas para matar a mucha gente." I, d'aquesta manera, amb l'acusació de tenir i fabricar armes de destrucció massiva, van ser detinguts sota la llei antiterrorista 23 veïns de les comarques gironines i barcelonines, tots ells treballadors d'origen magribí.

El més perillós dels productes intervinguts, les armes químiques d'Aznar, era sabó Dixan

Núria Pascual

Mohamed Nebbar, un membre d'Aturem la Guerra, l'advocat Sebastià Salellas i Souhil Kaouka a la roda de premsa

Ja des del primer moment, la campanya per la llibertat dels companys detinguts va passar a ser una reivindicació més al costat del "no a la guerra" i de l'exigència de dimissió d'Aznar. I de fet, l'operació Estany va convertir-se de seguida en boca de totes i tots en l'escamot Dixan quan les anàlisis de la mateixa policia espanyola van haver de reconèixer que el més perillós dels productes intervinguts —les armes químiques d'Aznar— era sabó.

► **El cas fou arxivat per Polanco**
El jutge encarregat del cas, Ruiz de Polanco, després d'insistir diverses vegades a la policia perquè portessin proves inculpatòries dels detinguts sense obtenir cap resposta, va decidir posar-los en llibertat entre dos i quatre mesos després d'haver estat detinguts. Al cap d'uns quants mesos el cas va ser arxivat.

El malson per als imputats no es va acabar aquí i uns quants mesos després es va tornar a obrir el cas a partir d'un informe aportat per l'FBI en què s'explicava que si als productes que es van trobar als encausats (és a dir, sabó) si afegia algun producte més es podria arribar a fabricar napalm casolà. No semblava que les noves proves aportades per la fiscalia poguessin convèncer ni tan sols el jutge Polanco, que va manifestar la seva intenció d'arxivar el cas de nou. Però aleshores es va separar, a través d'una sanció disciplinària, el

jutge Ruiz de Polanco i el cas va passar provisionalment a les mans del jutge estel·lar Garzón. Garzón va necessitar només un dia per tornar a enviar a la presó els imputats per l'operació Dixan.

Des del març de 2004, cinc dels acusats estaven en presó provisional en espera de judici i un d'ells (amb els mateixos càrrecs) era fora de la presó.

La plataforma Aturem la Guerra es mostra indignada i anuncia noves mobilitzacions

► **Condemnats a 13 anys**

Aquest proppassat divendres 9 de febrer més de dos mesos després de la celebració del judici ha sortit la sentència. Es condemnen cinc dels imputats a 13 anys de presó. La sentència ha suposat una galleda d'aigua freda no només per a la gent que portava la campanya de suport als implicats de l'escamot Dixan, sinó en general per a tota la gent de les comarques gironines. I és que ningú s'esperava que aquests veïns de Banyoles i Olot, després d'haver estat anys patint pel fet de ser utilitzats per tal de justifi-

car una guerra injusta i absurda, es trobarien amb una sentència condemnatòria.

En una roda de premsa, un representant de la Plataforma Aturem la Guerra va manifestar la indignació pel muntatge policíac i judicial i la hipocresia política que suposa la sentència condemnatòria. Va considerar que la resolució judicial és "la continuació d'una farsa judicial per tapar les vergonyes del PP, que va engegar una operació que el PSOE ha estat massa covard per aturar". La sentència, segons la Plataforma, "demostra que no existeixen proves" que els condemnats estiguessin preparant cap atemptat i que el Dixan era això, Dixan. Així, la Plataforma es pregunta ara quant tardaran els responsables polítics a reconèixer aquestes mentides, si per reconèixer que no hi havia armes de destrucció massiva a l'Iraq, Aznar ha trigat gairebé quatre anys. La Plataforma va ratificar el seu compromís amb la defensa dels encausats i va anunciar la convocatòria de noves mobilitzacions, en considerar que ara és més necessari que mai per la gravetat de la situació.

► **No es podien fer explosius**

En la mateixa roda de premsa, en què també va assistir un dels condemnats, Souhil Kaouka, va prendre la paraula l'advocat dels processats, Sebastià Salellas, per explicar que la sentència "els absol pels temes principals", ja

que en el judici es va demostrar que el detergent i els aparells electrònics comissats no podien servir per fabricar explosius, mentre que se'ls condemna per les relacions amb una suposada cèl·lula terrorista a l'Estat francès, motiu pel qual ja havien estat absolts. Segons Salellas, això "evidència que és un muntatge".

Sebastià Salellas va remarcar "la lamentable manca d'entesa dels valors democràtics" que suposa aquesta sentència

Així, va explicar que la sentència és per delictes de col·laboració amb banda armada. Segons la sentència, el tribunal interpreta que la vinculació amb cèl·lules terroristes desactivades a França "no va ser accidental i passatgera" —com interpreta la defensa— sinó que era una vinculació "meditada i amb objectius il·lícits, facilitada per la falsificació de documents d'identitat". Per cadascun dels fets imputats, pertinença a banda armada i falsificació de documents, la sentència demana les penes més altes, 10 i 3 anys de

presó, respectivament. Segons Salellas, el fet que els documents falsos siguin els mateixos que serveixen per vincular-los amb el grup algerià "demostra la voluntat del tribunal de condemnar al màxim per un fet que ja es condemna". En aquest sentit, el lletrat va remarcar "la lamentable manca d'entesa dels valors democràtics" que suposa aquesta sentència, que només "s'explica perquè és un judici de l'Audiència Nacional", habitualment dura en aquest tipus de judicis, o pel fet que "moltes vegades hi ha motivacions no estrictament jurídiques".

Precisament, perquè la resolució judicial es basa en motivacions poc jurídiques, l'advocat va anunciar que la defensa presentarà un recurs davant del Tribunal Suprem.

► **Noves mobilitzacions**

Tot i el xoc que va causar la inesperada condemna, la Plataforma Aturem la Guerra de Girona va reaccionar ratificant el seu compromís amb la defensa dels encausats, i amb la convocatòria de noves mobilitzacions sota el lema "Els volem lliures i a casa ja". El primer d'aquests actes va ser la concentració de dimarts davant la Subdelegació del Govern de Girona. A més, per dissabte que ve hi ha convocada una manifestació a les 19 h. al pont de Pedra de Girona per reclamar la immediata posada en llibertat dels presos. ☎

BAIX LLOBREGAT // LES GRANS EMPRESES MONOPOLITZEN ELS CINEMES

Les multisales s'ubiquen a les perifèries en un entorn de consum

✉ Xavi Martí
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El mercat de les sales d'exhibició del Baix Llobregat —que és la tercera comarca amb més població de Catalunya— està dominat per grans firmes de la distribució cinematogràfica. Són empreses que aposten per les multisales, per un tipus d'oci i de pel·lícules d'arrel nord-americana i que, normalment, se situen als centres comercials de la perifèria dels municipis.

La desaparició del cine de barri del casc urbà és quasi total

El Baix Llobregat té trenta poblacions i un públic potencial de 760.000 habitants. Nou municipis compten amb sales d'exhibició, dins d'un context on la desaparició del cine de barri —ubicat al casc urbà— és quasi total. Només Castelldefels, el Prat i Sant Feliu conserven algun dels antics cines del poble, mentre que a Molins de Rei s'ofereix, impulsat pel Cineclub local, un únic passi a la setmana en un teatre.

Consum i cel·luloide

La filosofia de les grans empreses d'exhibició s'identifica amb la política d'oci dels centres comercials. En un article del professor Luis

Xavi Majó

El CineBaix de Sant Feliu obre les portes els divendres i els caps de setmana

Alfonso Escudero —del Departament de Geografia de la Universitat de Compostel·la—, es diu que “comprar s'ha convertit en una activitat d'oci”. Als centres comercials de la Corunya, nous llocs d'oci i compra, Escudero destaca que “passar el dia en un centre comercial és un entreteniment, especialment si s'ofereix una experiència total, semblant a la d'un parc d'atraccions (...)”. Davant d'això, aquests centres organitzen concerts, celebracions, festes i actes culturals per atraure la gent i el consum.

Les empreses d'exhibició coneixen aquesta conjuntura i han iniciat processos de diversificació, per potenciar i beneficiar-se d'aquest tipus d'entreteniment. El mercat de sales d'exhibició del Baix està dominat per Filmax, Lauren, Publicine Vallès, Yelmo Cineplex i Lux Cinemas. Al voltant de les seves sales, han creat un conjunt de negocis auxiliars, que són establiments propis de restauració (menjar ràpid), de venda de llaminadures i d'articles relacionats amb les pel·lícules. També tenen

una gran quantitat de sales distribuïdes per tota la geografia de l'Estat espanyol. A finals de 2009, Lux Cinemas preveu comptar amb cent seixanta sales i Lauren té 20.000 butaques repartides en cent nou cinemes. Yelmo Cineplex gestiona tres-centes tretze sales i

Publicine Vallès està present a vint-i-cinc ciutats.

Carrers buits

Escudero defineix el centre comercial com un indret d'oci integral, “on es concentren els ciutadans durant el seu temps lliure”. Aquests indrets s'han convertit en “la negació de l'espai públic, on s'hi barrejaven la feina i el descans”. L'aparició d'aquestes “catedrals de consum” ha afavorit “la desaparició de les àrees comunitàries a les ciutats nord-americanes, on no hi ha places per fer festes, avingudes per passejar i bancs per seure (...)”. L'article d'Escudero adverteix, també, del perill que suposen per la societat, ja que poden provocar “la desaparició del petit comerç a les ciutats i als pobles” i es perfilen “com els nous centres d'activitat social”.

L'antropòleg Manel Delgado, que acaba de publicar el llibre *Sociedades Movedizas*, va destacar en una entrevista recent que està mal vist utilitzar el carrer “per alguna cosa que no sigui anar i tornar de treballar”. Delgado va dir, també, “que el carrer és l'àmbit de l'espontaneïtat i de la creativitat” i que “la preocupació excessiva per part dels poders de controlar el que passa al carrer és històrica”.

Els espectadors agafen les regnes

Després de trenta cinc anys d'història, el Guinart de Sant Feliu va apagar la llum del projector. Era el febrer de 2004. Davant d'això, moltes persones, agrupades a la Plataforma Pro Cinema, es van mobilitzar, van recollir signatures i van parlar amb l'Ajuntament per evitar la desaparició de la sala.

El maig de 2005, després de mesos de lluita popular, l'Ajuntament va comprar l'edifici del Guinart i va aprovar el projecte de gestió del cinema presentat per les ciutadanes, ara agrupades a l'associació CineBaix. L'octubre de 2005, el Guinart va obrir

les portes altre cop. El dia a dia de la sala va passar a mans de les voluntàries del CineBaix, que hi treballen sense cap ànim de lucre.

La mobilització ciutadana va possibilitar que, actualment, Sant Feliu tingui cine de qualitat: produccions catalanes, pel·lícules d'arreu del món, versions originals, cine d'autor, documentals, sessions de cinefòrum i reflexió, debat i crítica. El CineBaix ofereix programació els divendres i els caps de setmana i les seves sòcies paguen una quota de cinquanta euros per mantenir viu el setè art.

Cinema de resistència

El Metropol de Castelldefels combina cine comercial amb pel·lícules europees independents dirigides a un públic més entès. És una fórmula per sobreviure. L'any 2002, un acord entre l'Ajuntament i els Cinemes Verdi va permetre crear el cicle “Més i millor cinema a Castelldefels”, que ofereix —dos cops al mes— pel·lícules d'autor en versió ori-

ginal. Aquest tipus de cicle és únic al Baix Llobregat.

El Capri és un cine familiar que va començar l'any 1967, quan El Prat comptava amb cinc sales més. Ara, és l'únic que subsisteix. A la web del Capri, hi trobem un afany de resistència per motius culturals i nostàlgics. S'hi poden llegir frases com “pensem en la majoria de pel·lícules que ens

han deixat un gran record i que s'havien passat en aquests locals”. El Capri reflexiona sobre l'oci i comenta que “actualment, el públic més consumista, el jove, demana multisales i diu que al Prat no n'hi ha. Transformar el Capri en multisales seria un crim”. Mentrestant, un nou complex comercial, el de l'Espanyol, ja està en construcció al Prat.

VALLÈS OCCIDENTAL // LA LLUITA CONTRA L'EIX VIARI QUE TRAVESSARÀ EL PRELITORAL

Nova acció contra el 4t Cinturó

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un tram del futur Quart Cinturó va aparèixer diumenge 11 de febrer per sorpresa al barri de Can Trias de Viladecavalls. Es tractava d'una acció simbòlica de la plataforma contrària a l'eix viari, que en aquest punt, així com a Abrera i a tota la façana nord de Terrassa, passarà a escassos 50 metres dels habitatges, de forma que aquestes zones veuran agreujada severament la seva qualitat paisatgística, acústica i ambiental. L'acció va consistir en el desplega-

Aquestes zones veuran agreujada la seva qualitat paisatgística, acústica i ambiental

ment de grans lones negres que simbolitzaven l'asfalt, mentre es sostenien pancartes contràries a aquest model de planejament territorial. Els membres de la cam-

panya van manifestar “les mancances administratives del tram a punt d'executar i el desviament de recursos públics cap a una obres que només responen a una visió arcaica de l'ordenació del territori i de la mobilitat, i que abandonen la necessitat d'actuar amb coherència amb els grans reptes que imposa el canvi climàtic”. També asseguren que es tracta “d'una autovia que no solucionarà els àmbits de congestió a la mobilitat quotidiana de la Regió Metropolitana, i que, per tant, s'erigeix com un monument caríssim a la inutilitat i la ineficiència”.

Els trams d'autovia simulada al barri de Can Trias

Lluís Brunet

BARCELONA // UN 'TALP' VA PARTICIPAR ACTIVAMENT EN LA TRENCADISSA DEL PASSEIG DE GRÀCIA

Denuncien un infiltrat a la marxa contra el Banc Mundial de 2001

Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La manifestació del 24 de juny de 2001 a Barcelona contra el Banc Mundial va suposar un punt d'inflexió per als moviments socials catalans. Una marxa contra una trobada d'aquesta entitat financera que s'havia de celebrar a Barcelona i que finalment va ser suspesa va acabar amb una batalla campal al centre de la ciutat. La policia espanyola, llavors sota les ordres de la delegada de ferro, Julia García-Valdecasas, va carregar durament a la plaça de Catalunya, i va detenir un total de 23 persones. Ja llavors, el moviment antiglobalitzador va denunciar la presència de policies infiltrats de paisà entre els manifestants, que haurien realitzat accions violentes amb l'objectiu de provocar els activistes i reben- tar una marxa pacífica.

El moviment antiglobalitzador va denunciar la presència de policies infiltrats de paisà entre els manifestants amb l'objectiu de rebentar la marxa

Sis anys després, segueixen apareixent proves que demostren que la policia espanyola hauria participat activament en els incidents de la marxa del 24-J. Els sindicalistes asturians Juan Manuel Martínez Morala i Cándido González Carnero, militants de la Corriente Sindical de Izquierdas (CSI), han denunciat un policia espanyol que suposadament s'hauria infiltrat entre les files dels moviments socials asturians i hauria protagonitzat diversos incidents durant la manifestació contra el Banc Mundial, a la qual va assistir infiltrat en la delegació que va desplaçar-se des d'Astúries.

► **Procés judicial de la Naval**
Carnero i Morala estan actualment immersos en un procés judicial arran de les vagues de la Naval de Xixón de l'any 2004. La fiscalia demana sis anys i mig de presó per al dos acusats per haver participat en diversos incidents (veure desglossament). Ells afirmen que són innocents. Un dels testimonis de l'acusació en el cas, que instrueix el jutjat penal número 1 de Xixón, ha estat un agent de policia que, sis anys abans, s'havia manifestat al costat d'ells dos en diverses ocasions.

El talp de la policia, Nel, caminant amb els manifestants desplaçats des d'Astúries a Barcelona. El segon començant per l'esquerra, amb una samarreta negra amb el dibuix d'una calavera pirata.

CSI Gijón

► **Nel, el més radical**

El suposat agent de policia va aparèixer dins del moviment antiglobalitzador d'Astúries l'any 2001. Es feia dir Nel i afirmava que era cambrer. Nel va participar activament en moltes i variades activitats i reunions del moviment, segons afirmen Carnero i Morala en una denúncia a la qual ha tingut accés la DIRECTA. En aquestes assemblees participaven entitats, com la Coordinadora Ecoloxista d'Astúries; sindicats, com la CSI i la CGT; partits polítics, com Izquierda Unida, i ONG, com Justícia i Pau i la plataforma asturiana per Chiapas.

Els moviments socials asturians van organitzar el desplaçament a la capital catalana amb un autobús

El juny de 2001, els moviments socials asturians van organitzar el desplaçament a la capital catalana amb autobús per participar de les mobilitzacions contra el Banc Mundial. Nel va ser un activista més. Segons la denúncia de Carnero i Morala, dins de l'autobús, amb què també viatjaven ells, "animava els presents a realitzar accions violentes a les manifestacions legals en què es participava".

Un cop a Barcelona i sempre amb el grup d'asturians, "segua insistint en la incitació i realització de protestes violentes". Durant la manifestació "va començar a llançar objectes, juntament amb altres persones alienes al grup d'Astúries, contra els vidres d'establiments, com bancs, i va arribar a participar en el trencament d'una cabina telefònica i diversos caixers automàtics del passeig de Gràcia de Barcelona".

En la denúncia, els dos sindicalistes afirmen que el grup d'asturians va mantenir en tot moment "una actitud no violenta" i va reclamar a Nel la seva actuació.

► **Expulsat del sindicat**

De nou a Astúries, Nel va començar a participar de l'activitat de la Corriente Sindical de Izquierdas, una de les centrals asturianes més combatives. "Va participar en diverses reunions internes del sindicat, sempre mantenint la realització d'accions violentes de protesta, es va apropiat de documentació interna de la CSI i va

recollir tota mena d'informació possible", afirmen en la denúncia Carnero i Morala.

L'abril de 2002 va realitzar-se a Uviéu una cimera de ministres d'Economia i Finances de la UE. Nel va tornar a participar de les manifestacions de protesta, "i va destacar de nou per les seves propostes radicals". Posteriorment va ser "durament recriminat per les seves accions violentes", i la CSI el va "convidar a no participar més

Va desaparèixer del mapa, fins al 30 de gener passat, en què va declarar en qualitat de funcionari de la policia espanyola

en les activitats del sindicat i del moviment antiglobalització d'Astúries", sense que se sospités en cap moment de la seva condició de policia infiltrat. Llavors va desaparèixer del mapa, fins al 30 de gener passat, en què va declarar en qualitat de funcionari del cos nacional de la policia espanyola contra els dos sindicalistes.

► **Denúncia múltiple**

En relació amb aquests fets, la denúncia de Carnero i Morala presenta un total de 50 testimonis contra l'agent, entre els quals hi ha diversos representants d'IU, com els regidors d'Uviéu Roberto Sánchez Ramos i Celso Miranda. També han aportat diverses fotografies en què es veu el policia amb el grup asturià, una de les quals reproduïm en aquesta pàgina. La denúncia presentada acusa l'agent dels delictes de desordres públics, danys, fals testimoni, delictes contra els drets fonamentals i dels treballadors, coaccions, revelació de secrets i inviolabilitat del domicili. ☞

Un cas extret de 'Los lunes al sol'

El protagonista de *Los lunes al sol*, Santa, s'enfronta a una multa per haver trencat un fanal en el transcurs d'una manifestació sindical. El seu advocat li diu que la pagui, perquè la xifra és petita, però ell s'hi nega repetidament. Aquest cas sembla haver inspirat el procés en què actualment estan implicats els sindicalistes de CSI Carnero i

Morala. Els dos processats estan acusats d'haver participat en els incidents entre treballadors i policia espanyola arran de les vagues de la Naval de Xixón els anys 2004 i 2005. En concret, se'ls acusa d'haver trencat una camera de trànsit. Per la seva participació en els fets la fiscalia demana una condemna de sis anys i mig de presó. L'Ajunta-

ment de Xixón els reclama 5.500 euros de multa. El seu cas ha generat una gran reacció social a Astúries, i han rebut l'adhesió de 43 col·lectius socials, polítics i sindicals. El mes de novembre, 15.000 persones els van donar suport pels carrers de Xixón. Un dels darrers a fer-ho ha estat el mateix director de *Los lunes al sol*, Fernando León de Aranoa.

TÀRREGA // L'EXPANSIÓ DE L'ESPECULACIÓ URBANÍSTICA ARRIBA A LES CAPITALS DE COMARCA

La futura presó condiciona el model urbanístic de creixement

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El Pla d'Equipaments Penitenciaris de Catalunya 2004-2010 projectava la construcció d'un centre penitenciar, amb una capacitat d'entre cinc-cents i set-cents cinquanta interns, dins el municipi de Tàrraga (AIPN-PSC-ERC). L'alcalde va anunciar públicament, l'any 2005, que la presó aportaria significatius avantatges

L'alcalde va anunciar públicament, l'any 2005, que la presó aportaria significatius avantatges pel municipi de l'Urgell

pel municipi de l'Urgell. Els termes en què va parlar es referien a l'oferta de quatre-cents disset llocs de treball de funcionari penitenciar, a l'augment de dotació policial, a la "dinamització de l'activitat econòmica i comercial de la zona", i a les subvencions que rebria a canvi. Des de 2004, acollir una presó genera avantatges fis-

Edifici en construcció a Tàrraga

Mireia Campi

cals i econòmics per l'alcaldia (DOGC 335/2004).

Les promeses de millora de les comunicacions i els serveis bàsics eren algunes de les compensacions que rebria la població —va dir l'alcalde—, una població que, d'altra banda, no va ser consultada en cap moment d'aquest procés.

Des que es va anunciar el projecte penitenciar, l'any 2005, el consistori va començar a treballar en el que seria el nou Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM), aprovat l'octubre del mateix any. Fent un cop d'ull al

POUM, s'observa que preveu gairebé la duplicació de la població en només nou anys, arribant als 25.000 habitants. Això serà possible gràcies al notable increment de sòl qualificat, ja que es passarà de les 398 hectàrees urbanes actuals a 838, dividides de la següent manera:

El sòl residencial augmentarà 190 ha. i permetrà la construcció de 10.000 habitatges (una gran part seran cases unifamiliars que, evidentment, no són pisos de protecció oficial a l'abast de la majoria de la població); el sòl industrial

també augmentarà 200 ha, per la implantació de noves empreses.

Tot això corrobora que es vegi el centre penitenciar com una empresa: augment de llocs de treball, demanda de pisos, de serveis i comunicacions.

Segons dades del Departament d'Habitatge, des de l'any 2005, s'observa un augment en la construcció d'habitatges, l'augment del preu del sòl, i l'augment d'oficines immobiliàries: una per cada quatre-cents habitants. I és que, l'any 2005, s'inicia la construcció de 1.289 habitatges a la

comarca de l'Urgell, un augment del 160% respecte l'any anterior. No es pot establir una correlació directa entre l'anunci de la construcció del centre penitenciar i l'augment d'activitat immobiliària i constructiva, però la retroalimentació resulta més que evident.

Els discursos generats arran de la construcció d'aquest centre penitenciar han tractat l'augment o la disminució de la seguretat en el municipi, l'augment dels beneficis econòmics i la

Es passarà de les 398 hectàrees urbanes actuals a 838

necessitat de construir presons per compensar la massificació de les actuals. Tot i això, també hi ha hagut opinions contràries a la construcció d'aquesta presó. En una manifestació contra aquest projecte penal a Tàrraga (2005), es va llegir un manifest on denunciaven que es parlés de presons en termes únicament de beneficis econòmics, i no de la seva ineficàcia en matèria de rehabilitació i reinserció.

El debat al voltant de la funció social de la presó ha estat aclaparat pel discurs sobre els beneficis econòmics d'un centre penitenciar, on es pateix una pena, es paga un mal comés amb un altre mal. ☹

BARCELONA // S'INSTAL·LA PER LA FORÇA UNA ANTENA AL CARRER CAMPO SAGRADO

Les antenes dels mòbils generen rebuig al veïnat de Sant Antoni

Lluc Salellas
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els veïns del barri de Sant Antoni de l'Eixample barceloní s'han aixecat en peu de guerra contra la instal·lació d'antenes de telefonia mòbil als seus edificis. Des de fa unes quantes setmanes, els veïns denuncien que la presència d'aquest tipus d'antenes suposa un problema greu, ja que, segons la majoria d'estudis epidemiològics sobre les radiacions de les antenes, aquestes provoquen, en la majoria de casos, conseqüències fatals per a la salut. Els afectats argumenten que, segons 8 de cada 10 estudis de l'Organització Mundial de la Salut, les radiacions provoquen alteracions en la salut, com maldecap, fatiga crònica o, en els casos més greus, càncers a causa de l'estreta relació entre les radiacions i els canvis en

l'estructura de l'ADN. Aquesta conclusió, avalada per diferents metges i professors universitaris, ha fet que el veïnat es mobilitzés i elaborés un conjunt de reivindicacions centrades en la demanda d'una investigació completa de l'administració sobre aquest tema i en un canvi de la legislació catalana sobre les radiacions per garantir, així, el dret a la salut de tots els ciutadans.

Arran d'aquest seguit de raons, els veïns, que tenen el suport d'entitats, com Ecologistes en Acció o la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB), van iniciar els actes amb una jornada de resistència d'un dia i mig davant unes grues que treballaven per instal·lar les antenes al barri de Sant Antoni. Finalment, l'Ajuntament va accedir a negociar i es van aconseguir certs avenços que, setmanes després, han quedat en no res. Un

exemple d'això és un estudi fet per estudiar les radiacions al barri en el qual la mostra era un únic bloc de pisos. El fet que no hi

8 de cada 10 estudis de l'Organització Mundial de la Salut, diuen que les radiacions alteren l'estat de salut

hagi canvis i que l'administració no hagi mostrat voluntat perquè així sigui, ha provocat que s'estengui una certa alarma social al barri,

segons han assegurat els portaveus dels veïns.

Per aconseguir els objectius descrits anteriorment, els veïns han convocat diferents mobilitzacions a partir d'ara. Una primera és una manifestació el proper dijous 14 de febrer a les 19.00 hores a la plaça Espanya davant de la seu del congrés mundial sobre telefonia mòbil d'última generació 3GSM. Posteriorment, els veïns de Sant Antoni continuaran amb les concentracions que, des de fa unes quantes setmanes, fan cada disset a prop del mercat del barri. Precisament, fins ara, aquestes concentracions, que tenen com a finalitat la visualització del conflicte i l'elaboració de pancartes pels veïns, també els han generat més problemes. I és que, segons han denunciat els mateixos veïns, els Mossos han tingut una contínua actitud antipàtica i d'abús

d'autoritat cap als concentrats. Segons el portaveu de les mobilitzacions, els Mossos han arribat, fins i tot, a identificar veïns anant a casa seva l'endemà de la concentració. En vista d'aquests fets, els afectats han decidit enviar una carta al conseller d'Interior, Joan Saura, i al síndic de greuges, Rafael Ribó, en què se'ls demana que aturin aquesta actuació fora de lloc de la policia de Catalunya i s'investigui de forma completa, i no per sortir del pas, si les radiacions de les antenes situades al barri afecten la salut dels ciutadans.

Els veïns també han assegurat que les mobilitzacions no s'aturaran, que estan preparant un contingut administratiu per demanar l'Ajuntament i que, si no arriben les solucions, faran una campanya paral·lela per les municipals per denunciar la situació en què es troben amb cartells i actes. ☹

Los Piqueteros

A Buenos Aires, podem veure clarament l'anomenada "classe mitjana", és a dir, les persones que, com a totes les grans ciutats, tenen la seva feina, els seus horaris i una vida ordenada i, mentre som —per exemple— a l'Avenida de Mayo, veient passar el curs de la vida quotidiana, de sobte, podem veure aparèixer una manifestació de piqueteros.

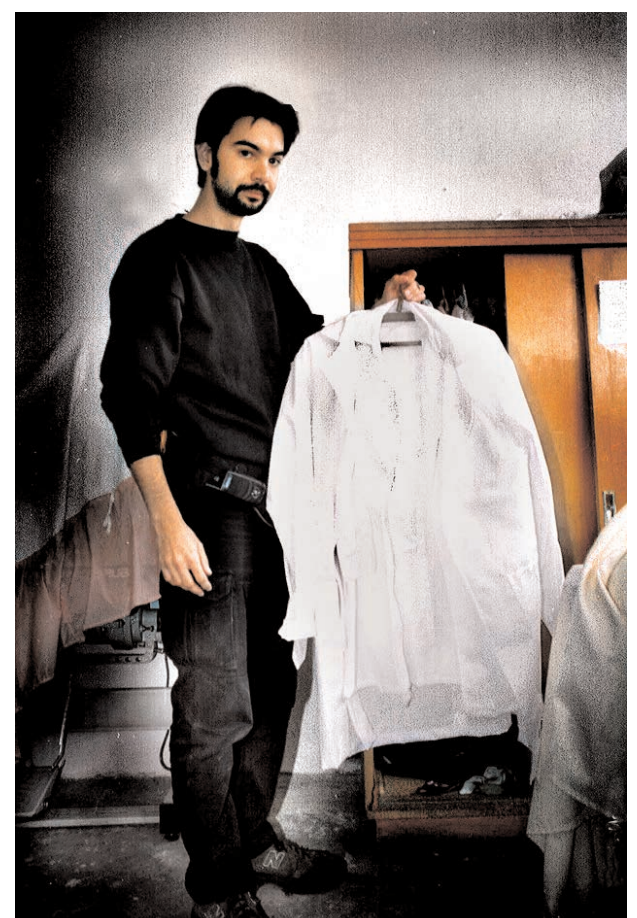
Aquí, aquestes coses passen, cada dia podem veure els carrers ocupats per algun tipus de protesta o reivindicació, fins al punt que això ja s'ha fet tan normal, que la gent continua el curs de les seves activitats sense impressionar-se pel fet de la protesta.

Parlant amb les persones que vas coneixent, de seguida t'adones que tothom t'explica, més o menys amb les mateixes paraules, que l'Argentina és un país meravellós, molt ric, però que té uns governants que només saben robar.

La gent argentina es lamenta d'uns governs que, un rere l'altre, no han fet res més que destruir i empobrir el país. En realitat, la situació és tan dolenta com a moltes bandes i millor que en moltes altres.

FOTOGRAFIA I TEXT:
Eloy de Mateo

SANT BOI // L'EMBLEMÀTIC EDIFICI DATA DE 1895 I ES TROBA EN LITIGI AL TRIBUNAL SUPREM

Protestes per aturar l'enderroc de l'Ateneu Santboià pretès per PSC-ICV

Estel B.Serra

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La coral La Marseillesa, formada principalment per classes populars del casc antic del poble, poc s'imaginava que, al fundar l'Ateneu Santboià, el 1895, obria les portes d'un centre social que perduraria durant més d'un segle. Des de ben aviat, l'entitat va esdevenir un referent cultural, amb els seus postulats renaixentistes i republicans; també va obtenir una gran fama com a organitzador del millor ball d'envelat de la Festa Major.

12.000 metres quadrats de sòl al bell mig del casc antic de Sant Boi són massa temptadors

Ara, més d'un segle després, l'emblemàtic edifici del segle XIX es troba en perill d'enderrocament immediat. Hi ha diverses entitats, entre les quals hi ha l'Associació i el Col·lectiu de l'Ateneu, que porten anys exigint al consistori —encapçalat per la socialista Montserrat Gilbert, amb pacte de govern amb ICV-EUiA— que es desdiguí de la idea. Però ja s'entreveu

Una de les protestes en defensa de l'històric edifici santboià

Directa Baix Llobregat

el final de la legislatura i sembla que 12.000 metres quadrats de sòl al bell mig del casc antic de Sant Boi són massa temptadors.

La "recuperació de l'Ateneu"

El 1997, a conseqüència d'una mala gestió, l'Ateneu Santboià es va vendre en subhasta a la constructora Catalana Jorba per una quantitat irrisòria. El consistori, obviament la importància històrica i cultural de l'espai, va decidir no presentar-s'hi. L'empresa va anunciar-ne l'enderrocament i, llavors, un grup de

persones va decidir okupar l'edifici per tal de continuar amb el projecte cultural. A principis de 2000, la finca va passar a mans de la constructora Pichuki S.L. i una de les seves primeres decisions va ser interposar una denúncia al col·lectiu okupant, tot exigint una multa de 267 milions de les antigues pessetes per no haver pagat el lloguer en els darrers vuit anys d'okupació. Les denúncies no es van acabar aquí però, aquest cop, van ser les entitats —a través de la Junta de l'Ateneu Santboià— les qui van

denunciar la legitimitat de la compra-venda dels terrenys. Així, el Tribunal Suprem va acceptar a tràmit un recurs que, actualment, encara no està resolt. Però, sembla que aquest darrer detall no és gaire important pel consistori, que ja ha anunciat que tirarà endavant el conveni amb Pichuki SL i enderrocarà el vell ateneu, en una operació més del pla general de modificació urbanística. El nou projecte d'Ateneu consta d'una superfície de 3.000 metres quadrats, dels 12.000 actuals, amb un teatre i un

auditori. La resta de l'espai, es destinarà a zones de vianants i a un gran hotel-balneari.

Mobilitzacions per l'Ateneu

Malgrat els anys i panys de concentracions, accions i paperassa, la darrera amenaça a l'Ateneu ha revifat les mobilitzacions. Durant els darrers divendres, ja s'han instaurat les cassolades, cap a quarts de nou del vespre, davant mateix de l'ajuntament. El darrer divendres, més de cent-cinquanta persones van participar en la concentració, fent sonar olles i plats; el moment es va aprofitar per convocar una manifestació que se celebrarà el dissabte 24 de febrer a les sis de la tarda a la plaça Catalunya del municipi. Enmig de tot aquest sarau, l'Ateneu Santboià continua en plena activitat i convoca unes jornades de debat, el proper 17 de febrer, de temàtica anticapitalista, sota el títol "El Neoliberalisme, és pecat". I és que, tal com diuen al manifest que han editat: "La nostra feina no és només defensar l'Ateneu sinó, sobretot, mantenir-lo viu".

VALLÈS OCCIDENTAL // TRENTA-DUES PERSONES PROCESSADES DES DE FA VUIT ANYS

Suspès, altra vegada, el judici del Centre Social Okupat KORK III

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

Ja fa vuit anys que es va iniciar el procés judicial del KORK III i, enguany, ha estat l'enèsima vegada que se suspèn el judici. La magistrada del jutjat del penal número 2 de Terrassa va confirmar, durant la setmana passada, la decisió de suspendre el judici temporalment i, de moment, encara no s'ha fixat una nova data per aquest procés. Des del jutjat, no s'han especificat els motius pels quals la magistrada ha adoptat aquesta decisió, però el moviment okupa de Terrassa considera que la causa ha estat que part dels advocats havien rebut l'expedient del cas la setmana passada i no havien tingut temps per preparar la defensa.

La campanya contra el judici es va iniciar amb una acció de suport als encausats. Així, una vin-

Un centenar de persones van recórrer els carrers de la ciutat egarenca i van demanar la suspensió definitiva del procés

tena de persones van penjar trenta-dues figures de cartró d'un pont que travessa la rambla de la ciutat. Un cop penjades les figures, van tallar el trànsit i, moments

després, van aparèixer els Mossos d'Esquadra, que van identificar deu persones.

Tot i la suspensió temporal del judici, diumenge passat, es va fer la manifestació, convocada per l'Assemblea de detinguts i detingudes, amb el lema "Pel dret als espais públics autogestionats, pel dret a una vivenda digna i per la despenalització de l'okupació". Prop de cent persones van recórrer els carrers de la ciutat egarenca i van demanar la suspensió definitiva del procés obert contra els trenta-dos detinguts del KORK III.

Xerrada del Moviment Okupa de Terrassa a una escola

En el marc de la setmana cultural de l'Escola Tecnò, es va organitzar un debat sobre l'okupació que va comptar amb la presència del responsable de l'àrea de joventut de l'Ajuntament de Terrassa, que va defensar el servei de les borses

Directa Terrassa

joves d'habitatge com a instrument d'emancipació pels joves; l'advocada Isabel Cazorla, que va parlar sobre les difícils perspectives de la despenalització de l'okupació, i dos membres del moviment okupa egarenc, que van

posar èmfasi en la dramàtica evolució dels preus de l'habitatge, les responsabilitats polítiques en aquestes dinàmiques i la necessitat de perdre la por i lluitar per les conquestes socials, encara que ara el poder les consideri il·legals.

ALACANT // KELME RETIRA EL PATROCINI A OLEGUER PRESAS

La crítica a l'estat de dret exalta els poders fàctics de Madrid

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'article que va escriure Oleguer Presas la setmana passada a la secció d'opinió de la DIRECTA es va convertir, sense pretendre-ho, en un element més de la tensió entre partits que es viu a l'Estat espanyol arran del conflicte polític basc. Una lectura lenta i pausada del text evidència que tan sols estava fent una comparativa de greuges i desgreuges entre les diferents maneres de mesurar i actuar que té la justícia. El cas de De Juana Chaos, arrel de la seva gravetat, n'era el punt de partida. Abans que dimecres aparegués publicat l'article al nostre setmanari, les seccions de política i esports dels *mass media* ja feien mans i mànigues per tal d'aconseguir-lo.

Tan sols estava fent una comparativa de greuges i desgreuges entre les diferents maneres de mesurar i actuar que té la justícia

Sense haver-lo llegit, el portal d'Internet Libertad Digital, dirigit per Jiménez Losantos, titulava: "El futbolista Oleguer Presas defensa al sanguinari De Juana Chaos". Dimecres, els diaris *El Punt* i *Avui* publicaven el text pràcticament íntegre, sense consultar-ho ni amb la DIRECTA ni amb l'autor. La bola va anar creixent i, en poques hores, diaris com *El Mundo* o *La Razón* van estirar la cadena de crítiques des d'Oleguer fins a Laporta, del Barça fins a ERC i de la Generalitat fins a Zapatero. Estava clar que la reflexió de fons feia mal. I això és el que el mateix Oleguer va voler deixar clar amb l'article. Segons ha manifestat a la

Al Camp Nou, es van veure cartells de suport a Oleguer al partit amb el Racing

Arxiu Directa

DIRECTA, la seva intenció no era debatre sobre la llibertat d'expressió d'un futbolista, simplement posar sobre la taula el debat de la independència judicial i l'estat de dret, reflexions que altres articulistes i opinadors ja havien fet sense provocar tant rebombori.

Rescissió del patrocini

El dijous a les set del vespre, saltava la notícia a través dels informatius de la Cadena Cope. L'empresa

Kelme, patrocinadora del calçat d'Oleguer Presas, i amb seu a Elx, havia decidit rescindir unilateralment el contracte comercial amb el jugador. Segons declaracions del president de la marca esportiva, José Quiles, a l'agència d'informació Europa Press, "Volem esportistes que facin comentaris sobre l'esport i no permetem que un esportista nostre parli d'altres coses que no siguin esport. El vam contractar i li vam pagar per això", i afegia "Volem esportistes i no

persones que desconeixem per on poden sortir". No va ser una decisió exclusivament empresarial. Kelme va ser salvada de la fallida econòmica mitjançant una injecció de nou milions d'euros del govern valencià del Partit Popular. Al consell d'administració hi ha un dirigent del PP en qualitat de membre del govern. A més, José Quiles i el seu germà mantenen relacions excel·lents amb el PP, a través de les seves promotores immobiliàries.

Kelme perd 18.172 clients

Les reaccions no es van fer esperar i el portal d'Internet Vilaweb va engegar una campanya de protesta amb el lema "Kelme ha perdut un client", argumentant que, si l'empresa era lliure de deixar de patrocinar Oleguer, els clients també ho eren de deixar de comprar sabatilles de la marca. Des de divendres a les 13h i fins diumenge a les 19h, 18.172 internautes van deixar de ser clients de Kelme. Cada cop que algú signava la campanya, s'enviava un correu electrònic automàticament al departament d'administració de l'empresa esportiva, provocant un considerable col·lapse del sistema informàtic. ☹

De Juana Chaos podria quedar en llibertat si Zapatero volgués

Totes les reflexions que es plantejaven al text, a més, van quedar confirmades el 12 de febrer al vespre, quan el Tribunal Suprem va decidir rebaixar la pena contra De Juana pels dos articles escrits al diari *Gara*, de 12 a 3 anys de presó. Cal destacar que quatre dels 13 membres de l'alt tribunal es van decantar directament per l'absolució, però no eren majoria. Amb aquesta condemna rebaixada, la posada en llibertat del pres basc queda en mans del govern de

Zapatero, ja que la Direcció General d'Institucions Penitenciàries pot resoldre favorablement el seu alliberament, quan el pres ja ha complert un any i mig en preventiva. El seu advocat, Álvaro Reizabal, presentarà un recurs al Tribunal Constitucional de manera immediata, per aconseguir paralitzar l'aplicació de la condemna del Suprem, ja que considera que De Juana hauria d'haver estat absolt davant la inexistència de cap delicte.

ESTAT ESPANYOL // LA LLUITA PER UN HABITATGE DIGNE

Marxa per l'habitatge el 24 de març

✉ Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La marxa per l'accés a un habitatge digne finalment es farà el 24 de març i no pas el 31 com havíem informat anteriorment. A la ciutat de Barcelona, la manifestació sortirà a les 17 h des de la plaça Catalunya i espera reunir milers de persones. Des de l'organització, es demana a tothom que porti cassoles, pancartes, cartells, globus, estris sorollosos i timbals. L'objectiu és esdevenir

una multitudinària protesta molt visual i visible. És previsible que, durant les properes setmanes, es confirmen més convocatòries a altres grans ciutats i capitals de comarca. El passat 23 de desembre, més de 20.000 persones ja van omplir la Via Laietana amb una marea de globus grocs, símbol de la lluita per un habitatge digne. L'escassa cobertura prèvia que diaris i televisions estan donant a les marxes no sembla que estigui afectant el seu ritme de creixement continu.

Sorteig per veure si no et toca un pis de protecció oficial

El 15 de desembre, l'Ajuntament va tancar la inscripció al sorteig de 1.550 pisos de protecció oficial: més de 54.800 ciutadans s'hi

van inscriure. Segons la informació del 010, el 13 de febrer, davant notari, l'Ajuntament va sortejar, entre els més de 54.800 aspirants, 150 persones que podien assistir com a públic al sorteig. Aquesta gent va gaudir d'una trista sort: ser escollida per anar a presenciar com, probablement, no els toca un pis. Des de l'Assemblea V de Vivenda, denuncien que aquest fet demostra que els pisos de protecció oficial no són una solució per garantir el dret universal a un habitatge digne. ☹

MARESME // MEDI NATURAL

Acció per la salvaguarda de la riera d'Arenys

✉ J.R.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 11 de febrer, la Plataforma Salvem la Riera va fer un vermut reivindicatiu a la riera d'Arenys de Munt, sota el cartell de les obres de soterrament a les quals s'oposa. A l'acte hi van participar 50 persones, que van empaperar el cartell de les obres i hi van escriure "Que no ens soterrin la ment!". Recordem que estan pendent de resolució els dos contenciosos administratius que ha interposat Salvem la Riera contra les obres de soterrament. El primer, al TSJ de Madrid contra el Ministeri de Medi Ambient per la no existència d'un estudi d'impacte ambiental i per la manca de competències. El segon, a l'Audiència Nacional en contra del tràmit d'adjudicació d'obres.

BARCELONA // LABORAL

Pancarta dels arqueòlegs en lluita al museu de Barcelona

✉ J.R.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una pancarta amb el lema "Prou explotació laboral a Codex, l'arqueologia vol dignitat" va ser desplegada el 10 de febrer des del Museu de Barcelona, situat a la plaça del Rei. Es va penjar a 10 metres d'alçada davant d'unes 300 persones que hi havia a la plaça i va ser retirada violentament per part d'un guarda de seguretat. Es tracta de l'última de les accions del comitè de vaga CNT-Codex, després de l'acomiadament de cinc arqueòlegs arrel de la vaga que estan fent per demanar unes condicions laborals dignes. La setmana passada, van fer una concentració davant el domicili de Toni Rigo, president de Codex, important empresa del sector de l'arqueologia.

ALT EMPORDÀ // HABITATGE

Falsa okupació de Kan Saura

✉ J.R.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una desena de membres d'Unitat Nacional Catalana, grupuscle on militen, entre d'altres, el conegut membre de Boixos Nois Josep Lluís Sureda i Xavier Andreu (propietari de la botiga Militar del carrer Bailén de Barcelona), van penjar pancartes amb simbologia okupa i anarquista davant la casa de Joan Saura al Port de la Selva. Van informar la premsa d'una nova okupació, anomenada Kan Saura, però era un acte ultradretà de rebuig al conseller pel seu suposat suport als okupes.

ALGÈRIA // PROHIBIT UN SEMINARI SOBRE DESAPARICIONS FORÇADES

Lletra morta

Guillem Sánchez i Barrull
/Alger/

Costa de creure que sigui una coincidència. Però just 24 hores després que el govern algerià hagués firmat a París la Convenció Internacional contra les Desaparicions Forçades, prohibia la celebració d'un seminari internacional organitzat per les organitzacions de familiars de desapareguts.

Les forces de seguretat van bloquejar els accessos a l'hotel i van impedir per la força els actes

El resultat ja era previsible, donades les dificultats que es van posar per realitzar-lo; des de la denegació de visats per als conferencians estrangers, com l'advocat xilè Roberto Garroton, excomissari de l'ONU pels drets humans al Congo, fins a tallar la llum de la sala. Però els organitzadors estaven disposats a continuar, i fins i tot ja havien comprat espelmes. Fins que agents de les forces de seguretat van bloquejar els accessos a l'hotel i van impedir per la força que els actes poguessin començar.

SOS Disparu(e)s

Ali Yahia Abdenour, expresident de la Lliga Algeriana dels Drets Humans a la porta de l'hotel

La presència de premsa estrangera i d'autoritats diplomàtiques, com l'ambaixador suís, no van impedir el cop de força, però van donar un fort ressò nacional i internacional al drama dels familiars de les víctimes de la violència que havia sacsejat Algèria durant la dècada dels noranta.

Comissió de la veritat

El seminari, convocat unitàriament per cinc organitzacions de familiars de desapareguts per les forces de seguretat i de víctimes de les guerrilles islamistes, s'em-

El seminari, s'emmarca dins una campanya que impulsa la creació d'una comissió de la veritat

marca dins una campanya que impulsa la creació d'una comissió de la veritat, a l'estil de la sud-africana o la peruana, que investigui els crims de la guerra bruta, tal com recomana el mateix Tractat Internacional contra les Desaparicions Forçades. Però aquesta comissió, segons portaveus de l'organització SOS Desapareguts, "posaria en perill la impunitat dels violadors dels drets humans, establerta per les lleis d'amnistia".

A Algèria es calcula que hi va haver fins a 18.000 desaparicions forçades, majoritàriament res-

ponsabilitat de les forces de seguretat, encara que els grups armats, com el Grup Islàmic Armat (GIA), també en van cometre. Les autoritats sols en reconeixen 6.000. Tampoc és un drama que hagi acabat totalment amb la pràctica fi de la guerra civil, i les últimes desaparicions han estat denunciades a finals d'aquest gener, quan tres algerians, extradits des de Londres van desaparèixer en arribar a l'aeroport d'Alger.

"No hi estic gens d'acord"

El seminari internacional per la veritat, la pau i la reconciliació va disposar de finançament de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD), depenent de la Generalitat, dins d'un programa de promoció de la pau i prevenció de conflictes. Aquest finançament internacional va provocar les protestes de les autoritats algerianes a l'ambaixada espanyola al país. L'ambaixador va reaccionar en el mateix sentit, i segons ha pogut saber la DIRECTA, va trucar "iradament" a l'ACCD per comunicar-li el seu "desacord" a intervenir en "assumptes de la política interna algeriana".

Les associacions de familiars de desapareguts confien que això no farà canviar l'actitud de l'ACCD, i que no interromprà el finançament d'un ampli programa global de promoció de la reconciliació a Algèria.

FRANÇA // ELECCIONS PRESIDENCIALS

La candidatura de José Bové divideix més l'esquerra antiliberal

Salvador Martínez Mas
/París/

El primer dia d'aquest mes, José Bové apareixia oficialment en l'ampli ventall de candidatures que ha presentat l'esquerra de l'esquerra per a les eleccions presidencials franceses. Membre fundador i antic portaveu del sindicat de la Confederació Pagesa, Bové diu ser un candidat útil per vèncer Sarkozy i Le Pen, respectivament, els candidats per excel·lència de la dreta i de l'extrema dreta. Segons les enquestes, podrien votar Bové entre un tres i un quatre per cent dels electors. En vista de la incapacitat de l'extrema esquerra de posar-se d'acord en una candidatura antiliberal comuna, l'exmilitant sindical es presenta com el candidat portador de noves esperances en una alternativa d'esquerres.

Des que va guanyar el "no" en el referèndum sobre el Tractat

Constitucional Europeu (TCE) el maig de 2005, es va considerar seriosament la possibilitat que els diferents partits polítics i les asso-

En menys de mig any, la voluntat d'unió manifestada per les organitzacions que van optar pel "no" ha desaparegut

ciacions que van fer campanya per la negativa a la Carta Magna europea es posessin d'acord per designar un candidat únic en les elec-

cions presidencials. Així, els comitès que van defensar el "no" d'esquerres es van convertir en els anomenats comitès del 29 de maig, els responsables de la crida per la unió antiliberal de l'esquerra i de les candidatures comunes. Aquest document va aconseguir mobilitzar el Partit Comunista Francès (PCF) juntament amb el Moviment per una Alternativa Republicana i Social, l'Esquerra Republicana, els Alternatius, entre altres sectors del moviment antiglobalització francès. Aquesta militància explica l'aparició del Col·lectiu Nacional per una unió antiliberal d'esquerra i de candidatures comunes en el primer aniversari del "no" al TCE.

Dificultats insalvables

Tanmateix, en menys de mig any, la voluntat d'unió manifestada per comunistes i trotskistes de la Lliga Comunista Revolucionària (LCR) al costat de la resta d'orga-

nitzacions i col·lectius que van optar pel "no" el 2005, ha desaparegut. Des de desembre, el PCF s'escuda en la seva candida-

El polítleg Denis Muzet diu de Bové que la seva capacitat de criticar des de l'exterior és el que li confereix legitimitat

ta, Marie-George Buffet, com la LCR ho fa en el seu candidat, Olivier Besancenot. Lluita Obrera (LO), el partit trotskista liderat

per Arlette Laguiller des de 1974 ni tan sols ha entrat en el debat. Haver obtingut el 5,72 per cent dels vots en la primera volta de les eleccions presidencials de 2002 ha distanciat la candidata dels seus aliats naturals.

Les seves aspiracions, com les de Buffet i Besancenot es veuen ara amenaçades per la candidatura de Bové. El polítleg Denis Muzet diu de Bové que la seva capacitat de criticar des de l'exterior és el que li confereix legitimitat. La candidatura de Bové no sorgeix de l'acord entre les forces de l'esquerra antiliberal del "no" al TCE. Al contrari, el candidat de la terra, tal com el filòsof Michel Onfray anomena Bové per l'oposició del candidat als Organismes Genèticament Modificats, apareix com una prova de la divisió, tan important en termes electorals, que afecta l'esquerra antiliberal a l'estat francès.

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Contrastant.net, l'observatori dels mitjans a internet, tanca

Enric Borràs Abelló

Durant sis anys Contrastant.net ha analitzat les informacions publicades als mitjans de comunicació amb un mètode analític, transparent i rigorós que deixava en evidència la intenció amagada darrere d'algunes informacions. Però

Els membres de Contrastant han aconseguit força ressò amb els recomptes de manifestacions

ara Miquel Almirall, Alberto Berrio i Vicent Conca, els membres del col·lectiu Contrastant.net, han publicat una nota a la pàgina web en què diuen que tanquen, que pararan d'actualitzar-la perquè no poden dedicar-hi prou temps. Durant els sis anys que s'ha actualitzat periòdicament la web, han aconseguit força ressò amb els recomptes de manifestacions i esdeveniments mas-

sius. Amb un mètode matemàtic explicat a la web, calculaven el nombre de persones que assistien a aquesta mena d'aglomeracions d'una manera molt més exacta que no els cossos policials o els organitzadors de les manifestacions. Així, durant aquests sis anys han fet públiques xifres sorprenents, com el menys de mig milió de visitants que van poder constatar per a la Feria de Abril de l'any 2002, per a la qual s'havia fet pública una assistència d'un milió sis-cents mil habitants. De fet, els tres membres de contrastant afirmen a la nota en què diuen que ho deixen que si actualitzen la pàgina, només serà per a casos extraordinaris i recomptes de manifestacions.

Però a part de les manifestacions, el col·lectiu contrastant ha fet una feina molt vàlida en d'altres camps d'anàlisi de la premsa. A la web s'hi poden trobar els articles que han anat publicant durant aquests sis anys, perfectament vàlids encara i que continuaran sent-ho durant una bona temporada. Als apartats 'Los regionales' i 'Los nacionales' hi trobareu articles sobre la creació i difusió a través de la premsa, del nacionalisme banal. El concepte del nacionalisme banal, creat per Michael Billig, tal com l'apliquen a les seves anàlisis, el defineixen com la mane-

ra en què bona part de la premsa editada a Espanya i als Països Catalans, tot i autoanomenar-se "no nacionalista" emmasca- ren un discurs de construcció de la nació espanyola a través de les notícies més quotidianes. Es tracta d'un discurs que es percep com a normal i que fins i tot pot fer que un mateix tennista sigui espanyol quan guanya... i català quan perd.

Els articles, recomptes i totel material romandran a Internet a disposició de tothom

Però n'hi ha més: a la secció 'Vés amb compte!' hi ha anàlisis sobre el tractament de la premsa de realitats conflictives, sobretot de la del País Basc. Al llarg dels anys, els membres de Contrastant.net han fet evident i palpable el tractament esbiaixat per part de molts mitjans de comunicació de les notícies que afecten

CONTRASTANT.
una lectura dels mè

Novetats!

Mite i realitat en el discurs periodístic sobre manifestacions contra ETA: De Miguel Àngel Manuel Zamarreño
Contrastant
(7 de febrer de 2006)

el País Basc, de com es fa servir arbitràriament el terme terrorista o les contradiccions en el tractament del conflicte de l'Iraq per part de la premsa. Per una altra banda, a l'apartat 'Llengües', hi ha articles que mostren les contradiccions internes d'aquells qui es queixen de les mesures de promoció del català, titllant-les d'imposició, i que no diuen res quan aquestes mateixes mesures s'apliquen a l'espanyol. Sigui com sigui i encara que els membres de Contrastant.net deixin d'actualitzar com ho feien fins ara, els articles romandran a internet. I cal dir que ho deixen al moment més dolç, després d'un any rècord en què han rebut cinquanta-set mil noranta-set visites.

La mort de la germana de la dona del fill del rei d'Espanya

Joan G. Vallvé

Dimecres va morir una noia anomenada Èrika Ortiz, de la qual és possible que alguns lectors de la Directa no n'haguessin sentit a parlar mai. Doncs bé, ara segur que ja saben qui era. Catalunya Informació no va parar de parlar-ne tota la tarda; Antena 3 i Tele5 hi van dedicar programes especials; als informatius de TV3, TVE, La Sexta... també s'hi van dedicar amb fruïció; les edicions digitals de *La Vanguardia*, *El Periódico* i *El País* van tenir la notícia en un lloc destacat de la portada

des que es va saber; i la majoria dels diaris hi van dedicar rius de tinta.

La Vanguardia, dijous, va ser un dels diaris que més en va parlar; va dedicar-hi la fotografia i la part central de la portada, i quatre pàgines a dins. Se'n va repassar la vida i miracles, qui era, què havia fet, amb qui s'havia embolicat... i es va passar de puntetes sobre com havia mort, bé, no se'n va dir res. Ara, si va dedicar quatre pàgines a la germana de la dona del fill del rei del país veí, no deixa de ser raonable preguntar-se quantes en dedicaran quan mori el rei mateix... *El País*, per la

seva banda, també hi va dedicar la fotografia central de la portada i tres pàgines a l'interior. Va ser un dels pocs diaris que va parlar d'un possible suïcidi. *L'Avui*, una pàgina i un destacat a portada. I *El Punt*, res de res. Un cas que mereix menció a part, però, és el de *El Periódico*. Va destacar-ne la fotografia a portada i va dedicar dues pàgines i l'editorial al tractament de la notícia als mitjans de comunicació. De fet, explicant el què n'havien dit els altres mitjans, també va acabar relatant tots els detalls de la seva vida que havien comentat els altres mitjans. A més, a l'editorial

reclamava respecte per a la noia, que sempre havia defugit la premsa, però a dins del diari acabava dient les mateixes coses que tots els altres a través de la boca dels altres.

De fet, segurament, si *El Periódico* hagués fet el que predicava hauria hagut de fer el mateix que *El Punt*: no dir-ne res. I és que quin sentit té que els diaris en parlin? No ho havien fet mai abans, l'Èrika era carnassa de les revistes del cor; com és que ha saltat a les portades dels diaris, ara? No era ningú, només la germana de la dona del fill de...

L'agència EFE acomiada una periodista per plagiar la Wikipedia

Joan G. Vallvé

L'agència de notícies EFE, que proveeix de notícies, vídeos, imatges i reportatges diversos mitjans de comunicació, ha fet fora una periodista de cinquanta anys acusada de plagiar parà-

grafs sencers d'un article de la versió en espanyol de l'enciclopèdia en línia Wikipedia. Segons sembla, la periodista va fer un reportatge sobre el *déjà vu* —la sensació de repetir una experiència ja viscuda— per al diari colombià *El Tiempo*. Però els propis lectors del diari van descobrir el plagi i *El*

Tiempo ho va fer saber a l'agència EFE. Des de la direcció, van obrir un expedient i segons EFE la periodista va admetre el plagi; després la van fer fora i van retirar el reportatge dels arxius de l'agència.

Cap mitjà de comunicació no ha fet públic el nom de la periodista, però segons

el diari *ABC* l'agència també ha decidit, finalment, retirar dels arxius tots els reportatges anteriors de la mateixa periodista. Per què no es fa públic el nom de la periodista? Si s'explica la notícia, per què no sencera? I per què s'han retirat tots els articles? Sospiten de més plagis?

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443.01.90
Fax: 93 329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA RATAFIA

BODEGUETA POPULAR

VINS, CAVES I ÀPATS

C. DEL SANT CRIST 23 - BARCELONA

TEL: 93 533 25 32

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESSES
SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS

TRÈVOL

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

directa estrena web

+ pràctica + útil
busca notícies, participa,
mira edicions anteriors
... i subscriu-te

www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions

24 de febrer a les 12h

Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info

Corresponsalies

-**Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
 -**Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>
 -**Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>
 -**El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>
 -**Cerdanya** <cerdanya@setmanaridirecta.info>
 -**Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estant i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>

-**Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>
 -**Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>
 -**Osona** <osona@setmanaridirecta.info>
 -**Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>
 -**Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
 -**Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BALAGUER
Indi Bar Del Pont, 35
 BARCELONA
 GRACIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Llibreria Distrivinyes De l'hort, 8
 GUINARDO
Rocaguinarda Xiprer, 13
 EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
El Maské Comte d'Urgell, 256
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
 POBLENOU
Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
 SANT ANDREU-SAGRERA
Patapalo Rubén Dario, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Trèvol Antonio Ricardos, 14
 NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325
 CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal

Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
1917 Pintor Fortuny, 30
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Canuda Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Llibreria Medios Vallldonzella 7
 SANTS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
Entropiactiva Socors, 7
 BELLATERRA UAB
Quiosc de Ciències de la Comunicació
Quiosc de Lletres
 CARDEDEU
Quiosc del Centre Cànoves, 4
 CASTELLDEFELS
Casal de Joves Plaça Joan XXIII
 CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4
 CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44

EL PRAT DE LLOBREGAT
La Capsa Avinguda Pare Andreu de Palma, 5-7
 ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
 GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
 GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Cabrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
 IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
 LA PALMA DE CERVELLÓ
Papereria La Xaropa Santa Maria, 5
 LES FRANQUESES
El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com
 HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
 LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
 MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9

MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
 MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45
 PIERA
Ciber Garito De la Plaça, 31
 REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Galatea Llibres Jesús, 5-7
 RIBES DEL GARRAF
Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
 RIPOLLET
Llibreria Caraboc Rambla S. Esteve, 17, local B
 SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
 SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
 TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
 TERRASSA
Kasalet Societat, 4
CSO La Impremta Plaça Jacint Verdaguer, 9
 VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
 VILAFRANCA DEL PENEDES
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Quinze dies d'activitats pel tancament de les centrals nuclears

✉ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Fa poc més d'un any, es va crear la Coordinadora Tanquem les Nuclears per oposar resistència a la campanya que estava duent a terme el lobby nuclear en aquells moments. Impulsada per Greenpeace, Ecologistes en Acció i el Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear, actualment reuneix més de cinquantes organitzacions, que tenen com a objectiu prioritari el tancament de les centrals nuclears i l'impuls del consum responsable d'energia.

L'energia nuclear genera uns nivells alts de contaminació que no es veu, ni se sent, ni es pot tocar. Segons la coordinadora, es tracta d'un enverinament radioactiu silenciós i persistent dels sistemes naturals: sòls, aigua, aire i éssers vius. Per trencar aquest silenci, han programat la Quinzena Antinuclear de Nou Barris, Sant Andreu i Horta (barris de Barcelona), que s'inaugura el proper 14 de febrer.

“Durant tota la Quinzena Antinuclear, podem gaudir d'una exposició fotogràfica sobre Txernòbil”

La presentació del manifest “En el declivi de l'Era Nuclear” encetarà aquesta quinzena. Un declivi que justifiquen perquè consideren que l'energia nuclear és la més perillosa, la més bruta, la més cara i la que alimenta la guerra. Tal com assegura Manuel Adelantado, membre de la Coordinadora, les centrals nuclears tenen una vida aproximada de vint-i-cinc anys, però se'ls instal·la és tan cara que, per amortitzar-les, cal allargar-ne la vida. Aquest fet genera el que anomena un “manteniment sota mínims”, que posa en situació de risc la població. A més, cal tenir en compte que, des de fa cinc anys, el Consell de Seguretat Nuclear (CSN) —en cas de negligència de les centrals— està autoritzat a substituir les penalitzacions per amonestacions. La Coordinadora pretén difondre aquesta situació de perill i donar-li la transcendència que creu que mereix. La perillositat de les centrals no queda tan sols en el devastador accident de Txernòbil (Ucraïna) de 1986. Constantment, es generen avaries en diverses centrals, unes avaries

Planta nuclear de Doel, Beveren (Flandes oriental, Bèlgica)

que —segons Manuel Adelantado— apareixen en un racó dels diaris de llarga tirada. Cal recordar l'accident d'Aznalcóllar (Andalusia), el 1998, quan una piscina de contenció de residus tòxics va rebentar i podria haver contaminat tot el parc de Doñana. O els diversos incidents a Zorita (Guadalajara), fins al seu tancament; o el de Vandellòs I (Baix Camp), el 1989, en el qual es va cremar el cablejat de control (i, finalment, la central va tancar el 1990). També cal recordar l'avaria més recent de Vandellòs II, que es va fer pública el 2005, tot i que ja s'havia detectat l'agost de 2004. Finalment, van haver d'aturar la central durant cinc mesos. Enguany, hi ha hagut una fuga de tres litres d'aigua per minut al circuit primari (on es troba el reactor) a Vandellòs II. Segons Manuel Adelantado, es va treure importància a l'incident perquè, des del CSN, estipulen com a avaria greu la pèrdua de 3,7 litres per minut. L'avaria no va ser considerada “avaria greu”, però van haver de tancar temporalment la central. Tot i que no ens n'assabentem, es comptabilitzen desenes d'aturades no programades entre les vuit centrals nuclears que, actualment, es troben repartides per l'Estat espanyol. Aquests fets contradiuen un dels arguments que s'utilitza des dels sectors pronuclears, que fa referència a la capacitat de l'energia nuclear de subministrar potència durant les vint-i-quatre hores del dia els 365 dies de l'any.

► L'energia del futur?

Durant la Quinzena Antinuclear, es farà una conferència, “La manca de futur de l'energia nuclear”, amb una primera part a càrrec de Pep Marimón —de Greenpeace— que explicarà què és una central nuclear, com funciona, quines parts la componen i quins riscos pot generar cada una d'aquestes parts. El mateix Manuel Adelantado, que pertany a Ecologistes en Acció, conduirà la segona part i parlarà del cicle del combustible (urani), per evidenciar la brutícia d'aquest tipus d'energia, que genera grans quantitats de CO₂ i que és el motiu pel qual queda exclosa del Protocol de Kyoto. En aquest sentit, Manuel Adelantado assenyala que, per obtenir el combustible d'un any de funcionament d'una central nuclear és necessari extraure un quart de milió de tones de mineral, que es tracta amb sulfur. Aquest procediment genera un milió de tones de fangs tòxics —químicament i radioactivament—, que s'emmagatzemen en piscines de combustible gastat, situades a les mateixes centrals. Cal tenir en compte que els residus nuclears tenen una vida de dos-cents quaranta mil anys.

► Control polític i econòmic

A Catalunya hi ha tres centrals nuclears en “funcionament”: Ascó I i II (Ribera d'Ebre), que es refrigereix amb l'aigua del riu Ebre, i Vandellòs II (Baix Camp), refrigerada amb aigua del mar. Tot i la presència d'aquestes instal·lacions, des

de la Coordinadora consideren que les centrals nuclears, en general, són totalment inviables, però s'han mantingut pel control polític i econòmic que impliquen. En aquest sentit, Adelantado argumenta que la inviabilitat econòmica queda silenciada perquè les empreses propietàries de les centrals nuclears “s'embutxaquen els beneficis”, mentre els costos els paguem entre tots a través dels impostos. Per tant, les centrals nuclears “socialitzen les pèrdues i privatitzen els guanys”. En el cas que el cementiri nuclear es duigués a terme, la despesa seria pública; en cas de catàstrofe, les empreses assumirien una petita quantitat dels costos, mentre que l'estat espanyol i el club de països per fer front a catàstrofes n'assumirien la gran part. A més, es tracta d'una forma centralitzada de producció d'electricitat que fa que tinguem un sistema elèctric caracteritzat per molt pocs productors i moltíssims consumidors.

Des de la Coordinadora creuen que és important posar de

relleu tots aquests factors, per poder rebatre els arguments que assenyalen l'energia nuclear com l'única possible per fer front a la demanda, sense contemplar la viabilitat de les energies renovables (que es posa de relleu a l'Informe 2050, realitzat per Greenpeace).

Durant tota la quinzena, podem gaudir d'una exposició fotogràfica sobre Txernòbil de Joan Cerezo, que també oferirà un concert. En la línia de l'origen militar de les centrals nuclears, es projectarà el documental “Guerra i pau” d'Arnand Patwardhan, que reflexiona sobre l'amenaça nuclear al món amb l'escalada del conflicte Índia-Pakistan com a teló de fons.

Aquestes activitats podrien adquirir un caràcter itinerant, si altres poblacions s'animen a organitzar-les. L'objectiu a petita escala: informar la ciutadania dels perjudicis de l'energia nuclear; a gran escala: que s'estableixi un calendari raonable pel tancament de les centrals nuclears. ☺

Per contactar:

COORDINADORA TANQUEM LES NUCLEARS
tanquemlesnuclears@grups.pangea.org

www.ecologistesenaccio.cat

El Grup de Defensa del Ter a la cerca d'horts comunitaris a Manlleu

✉ **Jordi Panyella**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

El Grup de Defensa del Ter ha enviat cartes a tots els grups polítics de Manlleu demanant el seu posicionament respecte el projecte d'horts comunitaris que està impulsant a Manlleu (Osona). Aquesta campanya s'ha iniciat coincidint amb la proximitat de les eleccions municipals, previstes per al dia 27 de maig. En un comunicat emès pel GDT a principis de mes, reclamaven que, per assolir els objectius d'horta comunitària (inclosa gestió), "és

El projecte d'horts comunitaris es basa en la voluntat del GDT d'impulsar una nova concepció de la ciutat, on s'equilibra el medi ambient i la persona

necessària una aposta política que faciliti l'accés a terrenys destinats a hortes, que siguin pròxims al nucli urbà" i, al mateix temps, que "aquestes hortes han de su-

Hortes comunitàries a Manlleu

posar un valor afegit pel poble, compatible, per exemple, amb qualificacions de zona verda".

El projecte d'horts comunitàries es basa en la voluntat del GDT d'impulsar una nova concepció de la ciutat, on s'equilibra el medi ambient i la persona. Aquest projecte s'arrossega des de l'any 2005, quan el GDT va presentar la proposta al consistori (ERC-PSC-ICV). Tot i que el GDT valora la

reacció de l'Ajuntament com a positiva, en comptes de cedir un espai per la creació de l'horta comunitària, van redirigir la proposta al Museu de la ciutat, que disposava d'uns terrenys cedits pel mateix Ajuntament (antigues hortes de Can Sanglas). Segons explica en Sergi, del GDT-Osona, "ens havíem de posar d'acord amb ells, però el Museu no ho veia clar, se'ls escapava de la

seva visió, i van proposar-nos muntar un curs d'horticultura ecològica en aquells terrenys". I això és el que es va fer el curs passat, i s'inicia de nou el dia 17 de febrer. En ambdues ocasions, les inscripcions han arribat al seu màxim, trenta-cinc persones, i s'ha hagut d'obrir una llista d'espera.

Segons en Sergi, però, tot i que "ara mateix, a l'espai on es fa el curs d'horticultura, cada persona hi té un tros de parcel·la, i un cop acabat el curs, la persona hi pot seguir accedint a collir les verdures i fruites", no són estrictament hortes comunitàries, bàsicament per la manca de gestió comunitària. I "a Manlleu hi ha una certa tradició en hortes, i nosaltres considerem que es pot donar una pèrdua de qualitat de vida, pel fet de no tenir espais on relacionar-te amb la terra o amb altres generacions", diu en Sergi. A l'informe de presentació del projecte que va elaborar el GDT, exposaven els principals motius que justificaven l'interès que té el projecte per a la vila. En primer lloc, es feia referència al model de vida en els pobles i ciutats, cada vegada més urbans, i a la importància de "reivindicar el consum de verdures i hortalisses, la producció local i la gestió sostenible". En segon lloc, la participació social i la relació interge-

neracional que permet l'hort, i l'element pedagògic que s'hi dona. Finalment, reclamen que cal potenciar els espais agrícoles -que sempre han format part del patrimoni cultural i paisatgístic- i, fins i tot, considerar-los zona verda i que puguin esdevenir pulmons naturals.

Les activitats del GDT

El Grup de Defensa del Ter (GDT), és una entitat sense ànim de lucre de caire ecologista, que treballa per la recuperació de l'estat ecològic del riu Ter i per incidir en totes aquelles conductes (gestió de residus, matèria d'energies, qualitat de les aigües de les fonts, etc) que puguin millorar la qualitat ambiental de tota la conca del Ter.

L'activitat del GDT es configura a partir de diversos grups de treball temàtics i totes les activitats del grup van en tres línies generals: denúncia de delictes ambientals; protestes i reivindicacions on volen evidenciar tant "les contradiccions del nostre model de desenvolupament", com "apuntar possibles solucions". I, finalment, la sensibilització com a "eina indispensable per tal d'aconseguir uns canvis de valors i de maneres de fer que permetin millorar la situació ambiental del riu, del país i del planeta en darrer terme". ☺

Per contactar:

Can Puget s/n 08560 Manlleu
Tel: 938 507 234
(Seus a Alpens, Ripoll i Torroella de Montgrí)
gdter@gdter.org
www.gdter.org

L'Ateneu Candela presenta l'Oficina dels Drets Socials

✉ **Directa Terrassa**
/terrassa@setmanaridirecta.info/

Després de sis mesos d'organització i coordinació, l'Ateneu Candela va presentar, dijous 8 de febrer, l'Oficina dels Drets Socials de Terrassa. El projecte vol denunciar que l'actual reducció de l'estat del benestar s'està traduint en la pèrdua de drets bàsics. Així doncs, l'Oficina dels Drets Socials (ODS) oferirà un servei d'assessorament legal en temes d'immigració, habitatge i treball per combatre la precarietat que, avui dia, pateix un sector molt ampli de la societat. Amb el lema "Tenemos Derecho a tener Derechos" es mostra que la intencionalitat de l'oficina també inclou la reivindicació i la mobilit-

zació per denunciar el retrocés en el camp dels drets socials. De fet, durant el mes de desembre, es va realitzar una concentració davant la nova seu de Serveis Socials de Terrassa, per denunciar que la ciu-

L'oficina també inclou la reivindicació i la mobilització per denunciar el retrocés en el camp dels drets socials

tat egarenca no disposa d'un centre d'acolliment nocturn per a persones sense sostre, tal com es preveu -per llei- als municipis de més de 20.000 habitants (Terrassa arriba als 200.000 empadronats).

L'ODS reproduceix les experiències d'altres oficines que s'han obert en els darrers mesos a Màlaga, Sevilla o Madrid, en el marc de campanyes com el "May Day", contra la precarietat laboral, o la caravana europea per la llibertat de moviments i contra els centres d'internament d'immigrants.

A més, l'ODS de Terrassa vol ser un espai de trobada, on hi hagi accés gratuït a Internet, informació sobre els recursos socials disponibles a Terrassa, una borsa d'intercanvi de temps i classes gratuïtes de català, castellà i àrab.

Per difondre el projecte, l'Assemblea de l'ODS de Terrassa ha organitzat una sèrie de xerrades sobre diferents drets. Per exemple, a l'acte de presentació, el professor de la Facultat de Sociologia de la UAB Jose Adelantado va xerrar sobre la necessitat de "radicalitzar l'exigència dels drets ciutadans que ja tenim"; divendres 9 de febrer, en un debat sobre el dret a l'habitatge, la professora de socio-

logia urbana de la UB, Anna Alabart, el regidor d'urbanisme de Terrassa del PSC, Josep Aran i Ada Colau del Moviment per l'Habitatge Digne expressaven les seves diferències en la interpretació de l'aplicació d'aquest dret; i, la setmana vinent, Gerardo Pisarello, professor de Dret de la UB, i Manel Busqueta, del Seminari d'Economia Crítica Taifa, parlaran sobre la Renda Bàsica. ☺

Per contactar:

ATENEU CANDELA. C. de Sant Gaietà núm. 73
HORARI: DIJOUS DE 18 A 22 H. I DISSABTES D'11 A 15 H.
www.ateneucandela.org

Laciutatinvisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -

LIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA

C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Tel. 93-298 99 47
laciutatinvisible@yahoo.com

Catalunya
Cooperació

Núm. 83 Febrer '07
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

C.C.LA FÀBRICA
oberta tots els dies

menges
concerts
exposicions...

Carretera de Juïà nº 46
CELRA (Gironès)
lafabrica@girona.com
972 493 060

Espais de llibertat pel teatre de l'oprimit

COL·LECTIUS COM PA'TOTHOM O TEATRO Y COMPROMISO TREBALLEN AMB LES ARTS ESCÈNIQUES COM A EINES D'ACCIÓ SOCIAL

Representació de Teatro del Oprimido als carrers d'un barri de Rio de Janeiro Carola Pagani / Ruido

TANT AL TEATRE COM A LA VIDA REAL, LA RITUALITZACIÓ DE LA DOMINACIÓ ÉS ANTIGA. TENINT EN COMPTE L'OPRESSIÓ I L'EXCLUSIÓ GENERALITZADA DE LA DEFINICIÓ POLÍTICA DE LA REALITAT SOCIAL, EL DRET A L'AUTODETERMINACIÓ, COM EL DRET DE TENIR UN HABITATGE Digne O DISPOSAR D'UNA IDENTITAT PRÒPIA, SÓN NECESSITATS O ÀMBITS D'EXPRESSIÓ COL·LECTIVA QUE PODEN TENIR UN PROTAGONISME ACTIU I REAL AL TEATRE DE LA POLÍTICA

✉ **Saïd Anglada**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El Teatre de l'Oprimit presenta un univers de tècniques de joc que permeten accedir a la creació teatral a qualsevol persona i fer-ho per parlar de les seves preocupacions vitals. Entendre el teatre com a assaig de l'acció social ajuda a reflexionar sobre el passat, incita a transformar-nos en el present i ens fa possible d'imaginar el futur.

Augusto Boal, del Brasil, pare del corpus que es coneix com a Teatre de l'Oprimit, ha anat trobant noves aplicacions d'aquestes tècniques i les ha dut cap a la teràpia individual i, fins i tot, cap a l'àmbit de l'activisme polític.

Tant al teatre com a la vida real, la ritualització de la dominació és antiga. Tenint en compte l'opressió i l'exclusió generalitzada de la definició política de la realitat social, el dret a l'autodeterminació, com el dret de tenir un habitatge digne o disposar d'una identitat pròpia, són necessitats o àmbits d'expressió col·lectiva que poden tenir un protagonisme actiu i real al teatre de la política. Això és possible en la mesura que apareixen l'autoorganització, la solidaritat, la resistència i tots els exercicis de dignitat i intel·ligència possibles davant l'opressió.

Supòsits socials del teatre
Moisés Mato, coordinador de la web teatroycompromiso.com, descriu el context actual del

teatre amb motivacions polítiques i assenyalava la limitació que suposa el fet "que el segle XX ha mostrat l'enorme capacitat d'assimilació, per part de la societat contemporània, de totes les resistències artístiques". Entre els projectes que proposa www.teatroycompromiso.com, dins del que s'anomena Teatro de la Escucha, sistematitza diversos llocs comuns del teatre social. La màxima de partida és que el fet teatral no es pot entendre aïllat del context en què es desenvolupa. D'aquí, se'n deriva que cap realitat teatral neix aïllada d'un procés històric. Finalment, es conclou que —darrera de cada forma de plantejar el teatre— hi ha una idea concreta de la societat, una visió de la naturalesa de les persones que la integren.

Si bé és cert que tot teatre és social, en el sentit que s'orienta com a forma d'expressió a la comunicació social, quan ens referim a la relació entre teatre i compromís social, hem de fer referència a la necessitat de reivindicar el dret a l'existència digna per a tothom i qüestionar de forma concreta els models econòmics, socials, culturals i polítics imperants.

El forn del carrer de la Lluna
El forn teatral Pa'tothom, al carrer de la Lluna de Barcelona, és un projecte que vol integrar diferents expressions culturals, utilitzant el teatre com a eina per millorar la qualitat de vida de les persones i fomentant que el teatre tingui un

sentit social viu a l'abast de tothom.

El projecte té diverses línies d'intervenció social. Seguint la línia del teatre com a eina política, el projecte Transformas presenta diversos recursos d'intervencions en entorns conflictius, com poden ser els instituts o les presons. Com a metodologia, es proposa l'aplicació de tècniques de consciència corporal, treball d'emocions, fluïdesa creativa i pràctica cooperativa en escena, tot concretant els eixos que vinculen la creació amb la formació i la intervenció en grups. *El somni de Shirne*, amb la confiança del Casal dels Infants del Raval, és un taller amb col·lectius de joves del barri que desenvolupa formes de creació interactiva, com les que es van mostrar al voltant de Vacío, una producció en col·laboració amb Els Altres Andalusos, centrada en l'eix de la desigualtat per motius d'origen i la potenciació del teatre fòrum.

L'escenari alliberador

Una altra línia d'intervenció social que proposa Pa'tothom és Escola de Pares, la recreació —en col·laboració amb institucions educatives—

del que seria una opció nostrada i més complexa de la *Supernanny* britànica, per donar resposta al desordre associat al sistema educatiu, que sembla que senyala les generacions d'adults com a oprimits amb la necessitat de tornar a començar, o la necessitat d'aprendre a gestionar les conseqüències de l'augment de les desigualtats socials sobre els més petits. Per altra banda, *Llengua en Moviment* tracta de fusionar llenguatges, en un marc lingüístic profundament global com és el del barri del Raval de Barcelona, partint dels gestos, símbols i signes no verbals com a base per la creació d'inèrcies d'aprenentatge compartit i comunicació activa.

Centres penitenciaris

Azul oscuro casi negro, la pel·lícula estrenada recentment, ofereix una mirada oportuna al teatre en centres penitenciaris que, en aquest cas, pot ser útil per reflexionar, no tant al voltant del teatre sinó sobre l'absurd paper opressor de les presons, una qüestió que es pot plantejar en una societat que gairebé no es planteja el seu rol davant l'oprimit.

'Unes Veus'

El proper dilluns 5 de març, a les 19.30 h, al teatre Villarroel, els membres redactors de la programació de Ràdio Nikosia participaran en una taula de debat al voltant de la peça teatral del britànic Joe Penhall, *Unes veus*. El drama de l'esquizofrènia, que centra l'argument de l'obra, donarà peu —en el fòrum organitzat pel teatre per a la promoció de l'espectacle— a la participació d'actors implicats en la lluita quotidiana contra l'opressió mental. El muntatge, dirigit per Marta Angelat, ofereix, també, un descompte del 50% a les persones vinculades al moviment associatiu de la salut mental i es podrà veure —de moment— fins l'11 de març. La

discussió —que serà enregistrada per ser emesa, posteriorment, dins les emissions que Ràdio Nikosia realitza en la franja de ràdio Contrabanda (91,4 FM), els dimecres de 16 a 18 h— girarà al voltant de les màscares amb què els malalts mentals s'han de vestir per ser acceptats en la quotidianitat per la resta de la societat, i al voltant de la representació social del malalt mental. En aquest cas, es tracta de qüestions concretes associades a un grup vulnerable que, a través de la representació d'una obra de teatre, trobaran un motiu per fer aflorar el seu malestar.

SANTI EIZAGUIRRE

Pim-Pam-Pum

“L'Ajuntament vol ‘netejar’ el Xino”

Anouk. Cantant de Fufü-ai

⇨ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Anouk és la vocalista de Fufü-ai, una banda que està a punt de complir dos anys de vida, formada per cinc músics provinents de grups clàssics de l'escena musical mestissa de Barcelona: la mateixa Anouk (Color Humano), Laia (Brazuca Matraca), Juanxo (Doble Zero), Tomàs (Color Humano, Dusminguet) i Nico (Color Humano, Black Boudelaire).

Fufü-ai està a punt de complir dos anys. Quina ha estat la vostra experiència durant aquest temps?

Hem fet moltes actuacions a petits locals de Barcelona, sobre tot al barri Xino, que és d'on ha

sorgit el grup i on ha fet més vida. Però també hem passat per Madrid, els pirineus d'Osca, França... El grup va sorgir tocant a casa i primer ens vàrem autoproduir una maqueta per donar a conèixer el que oferíem. Després, ara fa un any, vam gravar amb Kasba Músic el CD Petite fleur.

Com definiu el directe de Fufü-ai?

Nosaltres tenim ganes de divertir la gent, que s'ho passin bé i es puguin oblidar una estona de problemes i preocupacions. No volem omplir-nos d'un missatge polític. Les nostres cançons parlen d'amor i desamor, de temes sentimentals.

Quins sons utilitzeu per transmetre aquests sentiments?

Bé, l'altre dia em van dir que feiem mestissatge ie-ie. Barregem rock, reggae, pop... Sí que és cert

que fem música mestissa amb tocs d'influència pop.

Quins plans té Fufü-ai?

Ara ja comencem a reunir material i a pensar en un segon disc. També presentem un vídeo gravat aquí al Xino, que és una espècie de pel·lícula sobre personatges del barri. Això serà el dia 3 de març al bar Padam (Rauric, 9); i abans participarem en la festa de RadioChango, que tindrà lloc a l'Ateneu de 9 Barris i on actuarem amb el Dj Wagner Pá. També ens agradaria muntar algun acte de suport a l'Ateneu del Xino, ja que l'acaben de tancar i és un local on hem tocat, on vam gravar un videoclip, i que forma part d'un conjunt de centres culturals que s'està intentant fer desaparèixer en aquest procés de neteja que l'administració està duent a terme al centre de la ciutat.

A mans plenes

MÚSICA I POESIA SOBRE ELS FENÒMENS

MIGRATORIS A LA TECLA SALA DE L'HOSPITALET

Mans estranyes

POEMES, GEST I VEU DE MARTINA ESCODA;

ARPA DE MARIA DEL MAR CASALS.

17 DE FEBRER. 19H

TECLA SALA DE L'HOSPITALET

⇨ Francesc Bombí-Vilaseca
/cultura@setmanaridirecta.info/

Una persona arriba a una terra que li és estranya, un país que no és el seu; sent una llengua que li pot ser desconeguda i uns costums diferents. El pa nostre de cada dia és veure-ho i llegir-ho, i estudiar-ho i ser-ne conscients i prendre una opinió o una altra. En tenim tants estudis com vulguem, tantes dades i informes favorables o en contra com vulguem trobar. Però, normalment, ens falta una cosa per saber de què parlem: quins sentiments hi ha darrere de la immigració? Com se sent algú que acaba d'arribar?

“Pot haver-hi un espectacle capaç d'explicar de forma poètica la meua història o seria

embellir o dramatitzar massa la realitat?” La resposta la trobem a l'espectacle *Mans estranyes*, on es fa la pregunta i es contesta. Els poemes, la veu i el gest de Martina Escoda parlen, acompanyats de l'arpa de Maria del Mar Casals, en un espectacle sensible que intenta transmetre les emocions de qui ha hagut de marxar de casa seva per fer-se lloc en una altra banda. I parla tant dels nouvinguts a casa nostra com dels catalans que, durant segles, han marxat i han fet del món casa seva.

En poc menys d'una hora, l'espectador pot endinsar-se en una realitat que l'envolta, però que —molt sovint— queda desatesa. I el crida: “Vine, que t'explicaré la meua força i la meua por, / però no sé què dir, què fer, / se'm trenquen les

paraules, / com sorra a la boca. / I tinc tanta necessitat de parlar, de dir, d'explicar on sóc, què em passa. / Vull viatjar amb les paraules, les més simples, que són tristes i dolces”.

El proper dissabte 17 de febrer, a la Tecla Sala de l'Hospitalet del Llobregat, tindreu l'oportunitat de sentir de nou que “ningú no es mereix ser ignorat”, però amb la consciència que, en aquest tema, és fàcil caure en l'abús de la sensibleria: “Sé que ara sóc tema de moda i sovint és perillós (...). No vull emocionar, no vull fer pena amb la meua història”.

Amb tinta o sense, la poesia ha bastit un edifici de “fragments despintats de parets buides, de records musicals dins les mans estranyes”. Val la pena.

Mirades sobre el carrer

CICLE DE DOCUMENTALS SOBRE L'ESPECULACIÓ AL CENTRE D'INICIATIVES

LA QUIMERA DE GRÀCIA

C. Verdi 28, baixos

Vila de Gràcia - Barcelona

«M» Fontana, Joanic

932173850

HTTP://LAQUIMERA.ORG

⇨ Antònia Andreu
/cultura@setmanaridirecta.info/

Al centre d'iniciatives la Quimera, al barri de Gràcia de Barcelona, hi conviuen projectes tan diversos com KernelPanic, un taller d'investigació sobre software lliure; Verduretes, una cooperativa agroecològica, i Captura, un projecte de recerca documental. Aquest darrer col·lectiu organitza cicles oberts de cinema documental de forma periòdica. Aquest mes de febrer —i part de març— és el torn del cicle “Especulació/Okupació”.

Fins ara, s'hi han projectat els documentals *A tornallom*, una recopilació de veus al voltant de la destrucció d'un territori i la deportació del seu veïnat al barri de la Punta de València, i *Cases buides, cases mortes*, un reportatge de BTv

sobre l'okupació, que narra la història de les cases okupades de finals dels vuitanta i principis dels noranta, a través dels solars de la ciutat.

El dijous 15 de febrer, s'hi projecta *El Mirador*, un reportatge de la televisió xilena, de l'any 1999, on s'analitza el fenomen de l'okupació a Barcelona, i *El casal de València*, un documental realitzat pels okupants del mític Casal Popular de València, en el qual expliquen el seu projecte, les activitats que hi realitzaven i com va ser el seu desallotjament.

Burgos i Madrid

El dijous 22 de febrer, serà el torn de *De qui és la calle?*, un documental que narra la resistència dels veïns a la construcció d'un pàrquing, al barri del Gamonal, a Burgos. L'1 de març, el cicle es desplaça fins a

Madrid, amb *Minuesa. Historia de una okupación con historia* i *CSO La Guindalera*, dos relats sobre la vida als centres socials okupats de la capital de l'Estat espanyol. Minuesa va ser un centre social okupat, a finals dels vuitanta, que va viure un dels desallotjaments més violents de la ciutat.

El mes de març, la Quimera organitza un cicle sobre cultura llibertària. Amb la projecció de *De toda la vida*, de Lisa Berger i Carol Mazer, sobre les dones anarquistes dels anys trenta (8 de març); *MIL*, de Martina Loher, sobre el grup anarquista de Puig Antich (15 de març); *Vivir la utopía*, de Francesc Ríos i Mariona Roca, sobre la revolució del 36 (22 de març); i *Vidas y muertes de Buenaventura Durruti*, anarquista, de Jean Louis Comolli, sobre la figura del líder de la CNT (29 de març).

Publicitat

At Versaris
Va amb nosaltres

'Va amb nosaltres'
17/02 - Solsona
24/02 - Sant Quirze
03/03 - Picassent
03/03 - Sant Cugat
09/03 - Sta. Margarida
09/03 - Riudarenes
10/03 - Manresa
23/03 - Ribes
24/03 - Riudoms
30/03 - Tona
31/03 - Martorell
05/04 - Ripolllet

NOU DISC

propaganda-pel-fet.cat

Barcelona: civisme o cinisme?

La polèmica al voltant de la llei municipal de convivència

(AUTOPRODUCCIÓ, 2006) AUTOR: JORDI ORIOLA FOLCH

IDIOMES: CATALÀ I CASTELLÀ DURADA: 30 MINUTS

EL DVD ES POT ADQUIRIR A: TRANSFORMAFILMS@GMAIL.COM

TRANSFORMAFILMS.ORG

Es pot descarregar gratuïtament de la web

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

El debat entorn de l'ordenança del civisme aprovada per l'Ajuntament de Barcelona és la clau de volta d'aquest documental elaborat per Jordi Oriola. Prolífic escriptor de cartes al director en rotatius i revistes de tot el país, Oriola desa momentàniament la seva hàbil i incisiva ploma per llançar-se al carrer armat amb una minicàmera. Durant els darrers dos anys ha recollit opinions de tota mena en un documental completament autoproduït que, al marge de mancances tècniques i de professionalitat, és una excel·lent radiografia de les resistències populars a la Barcelona post-Valdecasas. Barcelona: civisme o cinisme? arrenca l'agost

de 2005, amb la campanya encapçalada pel diari La Vanguardia arran dels incidents que es van esdevenir durant la Festa Major de Gràcia d'aquell any. En quaranta dies, el rotatiu del grup Godó va publicar 18 titulars en portada i 70 pàgines d'informació sobre el suposat creixement de les anomenades actituds incíviques a la capital catalana, i va engegar així un ferotge atac que va posar contra les cordes un ajuntament suposadament progressista però entregat ideològicament al discurs de la dreta.

La contraofensiva dels moviments socials, amb la campanya impulsada per la Plataforma de Víctimes del Civisme, és el fil conductor d'un documental amb un ampli ventall d'opinions: veïns (Eva Fernández, presidenta de la

FAVB), juristes (Carlos Jiménez Villarejo, exfiscal anticorrupció) o Santiago Vidal (jutge de l'Audiència de Barcelona) i també ciutadans anònims ("és important no perdre de vista el parer del carrer", diu l'off recitat pel mateix autor). També hi apareixen representants de tots els partits polítics amb presència al consistori barceloní, que contrasten així les opinions expressades per activistes i militants dels moviments socials, i donen un plus de credibilitat a tot el treball. El documental no té un final tancat, perquè l'ordenança està recorreguda per dinou entitats socials disposades a arribar fins al Tribunal Constitucional per desemmascarar una normativa que pretén desviar el debat sobre les mancances i els retrocessos socials a la ciutat.

Soul Atac

SOUL ATAC
(TEMPS RECORD)
FUNK I SOUL

Negres i valencians. Un còctel de funk i soul de les comarques del sud, sacsejat amb habilitat i bones maneres per vuit instrumentistes i tres vocalistes, que descarreguen en directe tota l'essència de la música que estimen. El seu primer treball, després de molt de temps de voltar per escenaris i de ser reconeguts en diversos premis i certàmens, destil·la la tota l'experiència adquirida. Nou talls amb un so impecable que es fa difícil de

trobar en la primera producció d'un grup. Són cançons que enganxen des de la primera nota i apunten les virtuts i potencialitats del seu directe. El disc es tanca amb una aconseguida versió, "Back, back, back", d'Ani di Franco –rebatejada com a "Vas, vas, vas". Soul Atac és una proposta per als que volen ballar i no es conformen amb cançons insulses i sense contingut. ANTÒNIA ANDREU

DVD Three extremes

(MANGA FILMS, 2006)

DIRECTORS: FRUIT CHAN, PARK CHAN-WOOK, TAKASHI MIIKE

GUIONISTES: LILIAN LEE, PARK CHAN-WOOK, HARUKO FUKUSHIMA

INTÈRPRETS: LING BAI, PAULINE LAU, SUM YEUNG WONG

DURADA: 120 MINUTS

IDIOMES: VOSE (CANTONÈS, COREÀ, JAPONÈS)

Amb Three, el productor i director Peter Chan va voler resuscitar els films fantàstics d'episodis amb un projecte panasiàtic, tot oposant al cinema global americà la unió de forces locals: tres episodis de tres autors orientals de països diferents. Els resultats creatius i comercials van ser força bons i hi va tornar amb Three extremes, ara amb dues estrelles, com el coreà Park Chan-wook (Old boy) –amb un vibrant thriller truculent–, i el japonès Takashi Miike (Ichi

the killer) –amb un conte de por oníric (i bell?). A un pas de ser memorables, aquestes dues històries estan acompanyades per la més discreta Dumplings, humor negre a càrrec de Fruit Chan, que va reelaborar el tema en un llargmetratge homònim, més decantat a la sàtira social. Certament, els tres episodis són força extrems –inclouen canibalisme, incestos i morts diverses–, algun d'ells amb vocació de trencar tabús. IGNASI FRANCH

Me odiaria cada mañana. El Hollywood de la caza de brujas

RING LARDNER, JR.
BARATARIA, 2006
254 PÀGINES

"Podria contestar però, si ho fes, m'odiaria cada matí". Així va respondre el guionista de filiació comunista Ring Lardner Jr. al Comitè d'Activitats Antiamericanes als inicis de la cacera de bruixes, abans de la intervenció de McCarthy. Lardner, Lilian Hellman..., alguns dels implicats van comprendre que el cas anava més enllà d'ells mateixos i, amb més o menys xarxa de protecció legal, es van arriscar per mantenir la dignitat pròpia i la del seu país. Ell va ser dels pocs empresonats, a més de boicotejats, i ho explica en unes brillants memòries on descriu la seva feina al Hollywood dels grans magnats (rehabilitació als anys setanta inclosa, amb la mordaça Mash) i les seves aventures sindicals, sempre amb enginy i ironia. Cosa gens d'estranyar, malgrat ser d'una generació posterior, va conèixer mestres del wit com Dorothy Parker o Scott Fitzgerald. IGNASI FRANCH

Omelé

OMELÉ
(KASBA MUSIC)
FUSIÓ AFROCARIBENYA

Omelé és una proposta més de l'estol de formacions que, sota la bandera del mestissatge, fusionen sons d'arrel afrocaribeny –com el reggae, la salsa, el son, el jazz llatí– amb el resultat d'un còctel agrait, saludable i, sobretot, molt festiu. No destacaran en una escena superpoblada, perquè la seva proposta no es desmarca en cap sentit d'un gènere que ja sembla que cada cop dona alegries de manera més espaiada, després del boom que

va suposar l'èxit de Dusminguet i Ojos de Brujo. Omelé compta amb col·laboracions per part de Yacine Belahcene (excitant de Cheb Balowski, ara al capdavant del projecte Nour) en la veu i de Marc Horne (Kalimba Malinca) a la flauta travessera. La producció d'aquest debut ha anat a càrrec de Tomas Arroyos (Color Humano, Fufu-Ai i productor de l'últim disc de La Kinky Beat). BLANCA BALANYÀ

RECOMANEM

CURS D'INICIACIÓ A GNU/LINUX AMB DEBIAN A LA QUIMERA

És un curs bàsic pels qui vulguin utilitzar un sistema operatiu lliure. El curs pretén ser una iniciació a utilitzar software GNU/Linux, fent servir la distribució Debian com a eina d'aprenentatge. L'objectiu final és que qui assisteixi al curs acabi sabent fer servir qualsevol aplicació que necessiti en GNU/Linux i fins i tot agafar els conceptes tècnics necessaris per portar endavant una instal·lació d'Ubuntu.

Continguts: S'explicarà el funcionament bàsic de GNU/Linux tant amb les eines gràfiques com les de consola. Iniciació a GNU/Linux

Funcionament: Cada participant del curs disposarà d'un ordinador per tal de poder anar practicant tot allò que es va explicant. Per tant, les places són limitades. Les sessions seran d'una hora i mitja. S'animarà a cada participant a venir a les sessions de kernelpanic per acabar d'assolir i/o transmetre tot allò que ha après. S'ha de portar material per a prendre apunts.

Primera edició, els dimarts: 20/2, 27/2, 6/3 i 13/3. De 20.30 h. a 22 h.

Més informació:

<http://kernelpanic.hacklabs.org/index.php/Activitats/CursIniciaci%fc3GnuLinuxDebian>
http://ca.wikipedia.org/wiki/Programari_lliure | <http://gnu.org> | <http://debian.org>

JORNADES SOBRE ESPECULACIÓ URBANÍSTICA I CORRUPCIÓ ALS PAÏSOS CATALANS. DEL 20 DE FEBRER AL 15 DE MARÇ.

Organitzades pel SEPC, es convaliden amb dos crèdits de lliure elecció. Preu: 10 euros. Inscripcions a la secretaria del departament d'Història (Rectorat, aula 2.11). Requisits: Assistència al 80% de les xerrades i realització d'un treball. Les xerrades són obertes a persones no matriculades. Totes les xerrades es realitzaran al Rectorat, a la sala de juntes del segon pis, i l'horari serà de 18 a 20h.

El dimecres 20 de febrer hi haurà la primera sessió: "Els inicis de l'especulació i la corrupció (finals del franquisme i transició). Ponent: Agàpit Borràs, arquitecte.

El dijous 22 de febrer: "El Roser i el casc antic de Lleida; la gran mentida". Ponent: Ferran Dalmau (membre de la iniciativa ciutadana 'Salvem el Roser' i de la CUP Lleida).

Més informació: udl@sepc.cat | www.sepc.cat

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIVENDRES 16

Jornades antipatriarcalcs

Sala d'Audiovisuals de l'Institut d'Educació Secundària Marius Torres. Lleida. 17 h.

Projecció de documentals de temàtica antipatriarcal i debat. Sobre les desigualtats encara vigents entre homes i dones.

Organitza: SEPC Secundària

Jornada: Oaxaca, Conclusions i recomanacions de la CCIODH

Cotxeres de Sants. 19.30 h.

Presentacions i vídeos dels testimonis.

Febrer Llibertari a Sants

At. Llibertari. Reina Maria Victòria, 10 Sants. 20 h.

Xerrada-debat: Okupació i habitatge.

Xerrada: Situació política a Euskal Herria

La Torna. Carrer Sant Pere Màrtir, 37. Gràcia. 20 h.

A càrrec d'Iñaki Gil de San Vicente, membre de l'Esquerra Abertzale.

Festa de Carnestoltes

Taverna Popular La Falcata. Panera 2. Lleida.

DISSABTE 17

Excursió pels camins de la Mola de Colldejou.

Reus. Amb el guiatge de Josep Maria Balanya i d'Albert Poblet. Caminada de dia sencer per senders que voregen la Mola i ens permeten apreciar aquest massís des d'una perspectiva poc habitual i veure les diferències de vegetació entre la part obaga (teixos, blades, grèvolts...) i la solana (pins, coscolls, argelagues...). Més informació i inscripcions al telèfon 977 342 604.

Jornada de debat i reflexió

Ateneu Santboià. Avgda. Maria Girona 2. Sant Boi. 10 h. Inici de les activitats. Exposició: "1976-2006, 30 anys de polítiques neoliberals a Espanya". 12 h. Videofòrum: *La corporació. Institucions i psicòpates*. 18 h. Polítiques neoliberals a l'Estat Espanyol abans i després de la entrada a la UE.

Tercer taller de Participació ciutadana. "Cultura, llengua i nació"

Casal Independentista El Forn. Carme, 207. 17.30 h.

Amb en Titot (música) i representants de diferents entitats de Girona.

Febrer Llibertari a Sants

Entropia. Socors, 7. Sants. 19 h.

Xerrada-debat: El pròxim conflicte d'Iran. A càrrec d'Alfredo Embid.

Presentació del llibre *Mestral*

Conca Askatu. Muralla Santa Tecla, 43. Montblanc. 19.30 h.

A càrrec d'Ivan Muriana, el seu autor.

Concert

Conca Askatu. Muralla Santa Tecla, 43. Montblanc. 20.15 h.

El perfil del agressor presenta *No Olvidamos* (Edicions Singulars, 2006). El solista de la Conca presenta aquest cd després d'acompanyar bandes com Freak XXI, Killer Barbies o Torazinas.

3r Cicle Imatges del Món

CERA. Riudoms. 20.30 h.

Projecció de diapositives sota el títol "Contrastos a l'Índia: Rajastan i Himachal Pradesh" a càrrec de Guillem Guinjoan i Lourdes Jané.

Skarnaval Reggae Party Concert

Sala Polivalent La Palma. Reus. 23 h.

Concert de Carnaval amb Txipi Aité (reggae-Tarragona), Potato, gira de comiat, (ska-reggae - Gasteiz) i soundsystem amb els reusencs Albaraka Reggae. Preu únic: 10 euros

Carnaval en el Vaixell dels Bojos

Port de Tarragona. 24 h.

Amb disfressa entrada gratis. Sense disfressa, entrada 5 euros.

DIUMENGE 18

Cicle Ken Loach

Casal Sageta de Foc. Trinquet Vell, 15. Tarragona. 16. 30 h.

La cançó de la Carla, 1996. La vida d'un conductor d'autobús canvia completament quan coneix la Carla, una dona sandinista amb qui torna a Nicaragua i amb qui descobreix quina és l'obra benèfica dels EUA davant la revolució que vivia el país centreamericà.

Concert

CSO El Rabart. Castelldefels. 18 h. 4 e.

Amb One Fine Cast, de Bèlgica, hardcore-punk melòdic i energètic (www.onefinecast.com), Advance, Still Water to Rain, AID i Malva

Us podeu descarregar discos d'aquests grups a: app.dagi3d.net/foropunk/.

DIMARTS 20

Videofòrum sobre Palestina

UdG. Facultat de Ciències. Girona. 19 h.

Passi de vídeo sobre Palestina amb la presència de gent de l'Assemblea de la Màquia que hi ha estat aquest estiu.

DIMECRES 21

III Jornada de Cooperació Guatemala 2007

Rectorat de la URL. Claravall, 1-3. Barcelona. De 9 a 14.30 h.

La Jornada comptarà amb la participació de la Secretària de la Pau de la República de Guatemala, Norma Quixtán, i el coordinador de projectes de l'Institut d'Estudis Comparats en Ciències Penals de Guatemala, Luis Ramírez.

Organitzada per la Càtedra Unesco i URL.

Més informació: Rosario Pastor. Tel. 936 022 200 rpastor@rectorat.url.edu.

Videofòrum: "Nukak: Els últims nòmades de Colòmbia".

Llibreria La Central del Raval. Barcelona. 19.30 h.

Videofòrum: "Así en el cielo como en la tierra"

Local de CNT Ponent. Rambla de Ferran 30, 4t, 1a. Lleida. 21.15 h.

DIJOUS 22

Presentació de llibre *Joan Salvat-Papasseit: l'home entusiasta*

Casal Sageta de Foc. Trinquet Vell, 15. Tarragona. 19 h.

A càrrec dels seus autors Ferran Aisa i Remei Morros. Biografia sobre l'autor del poema que dóna nom al Casal Popular.

SORTIM DE CASA

CONCENTRACIÓ PER L'ABSOLUCIÓ DE L'ESCAMOT DIXAN

Tots els dijous a les 20.30 h.

Davant dels Jutjats de Girona.

CASSOLADES CONTRA EL DESALLOTJAMENT DE L'ATENEU SANTBOIÀ

Cada divendres a les 20 h.

Davant l'estació de Ferrocarril.

Sant Boi de Llobregat.

EXCURSIÓ DE CAP DE SETMANA A LA MARE DE DÉU DEL MUNT, A LA GARROTXA.

Sortida de dos dies amb el guiatge de Jaume Estévez. Insripcions a: gata@tinet.cat o bé al 699 564 518. Organitza: Grup d'Amics de Toni Achón (GATA, Tarragona).

MANIFESTACIÓ CONTRA LA SENTÈNCIA DE L'ESCAMOT DIXAN

Dissabte 17 de febrer. 19 h.

Pont de pedra. Girona.

COMMEMORACIÓ DEL PRIMER ANIVERSARI DE LA MANIFESTACIÓ DEL 18 DE FEBRER DE 2006

Presentació pública de la campanya de recollida de signatures pel Dret de decidir

Diumenge 18 de febrer. 12 h.

Plaça del Rei. Barcelona

NO OBLIDEU...

18 DE FEBRER 10 h.
JORNADA 'REFORESTEM I DEFENSEM LA VALL DE CAN MASDEU'

Dinar popular y activitats al voltant de la defensa de la Vall.

Farem una ruta per la zona cremada, on seguirem rehabilitant la zona de bosc i descans que s'hi està creant. Escriu-nos a pic@moviments.net si vols ajudar en treballs previs o posteriors.

La indirecta

L'ENTREVISTA // JONE GOIRIZELAIA

“El fet que des de Catalunya es doni suport al diàleg ens sembla important i fonamental”

Manel Ros

/entrevista@setmanaridirecta.info/

Jone Goirizelaia és advocada i membre de Batasuna. Ha estat una de les impulsores més actives de la plataforma de dones basques a favor del diàleg i la pau, Ahotzak. El mes de gener passat, va visitar Barcelona, juntament amb altres dones d'aquesta iniciativa, per sumar-se a la concentració organitzada per la Campanya Sí al Procés de Pau, que va reunir més de 2.000 persones a la plaça de Sant Jaume. Arran de la complicada situació en què es troba el procés de pau al País Basc, ens explica en què consisteix aquesta plataforma de dones i quins són els seus objectius i propostes per aconseguir que el procés continuï avançant.

Oriol Clavera

“La decisió que els ciutadans i les ciutadanes basques prenguin no només ha de ser respectada, sinó que ha de poder ser materialitzada”

Pregunta: Ahotzak és una nova iniciativa social sorgida des d'Euskal Herria per tirar endavant el procés de pau. Podries explicar-nos en què consisteix exactament i què vol aconseguir?

Resposta: Ahotzak és un moviment de dones d'Euskal Herria; de dones de tots els territoris del País Basc, de dones tant de part del País Basc que es troba a l'Estat francès, com de part del que es troba a l'Estat espanyol; de dones de tots els partits polítics, excepte de la dreta espanyola i francesa, de tots els sindicats i dels moviments socials. On també s'inclou una participació molt important i destacada del moviment feminista. Per tant, en definitiva som dones de diferents ideologies, amb diferents objectius i idees polítiques, però que ens hem unit entorn d'un document que vam treure el 8 d'abril, en què es recullen els tres principis bàsics sobre els quals nosaltres pensem que es pot comen-

çar a treballar per formar una taula de partits o per iniciar el diàleg.

Aquest tres principis són totalment democràtics. El primer té a veure amb el fet que la pau és una reivindicació social. Per nosaltres, la pau no només és absència de tota violència, sinó també un exercici i coneixement dels drets, té a veure amb la justícia social i, per tant, amb el diàleg.

L'instrument per aconseguir aquesta pau ha de ser el diàleg; un diàleg sense condicions, sense exclusions; un diàleg en què tots els projectes polítics es puguin posar sobre la taula i, per tant, es puguin explicar. Al final, el que plantejem és que hi ha d'haver un moment en el qual els ciutadans i les ciutadanes del País Basc decideixin el que volen ser en el futur. La decisió que prenguin els ciutadans i les ciutadanes basques no només ha de ser respectada, sinó que ha de poder ser materialitzada.

“Les dones han de ser un subjecte actiu en el procés polític de solució que es durà a terme al nostre país”

Un altre punt que reivindicuem és que les dones han de ser un subjecte actiu en el procés

polític de solució que es durà a terme al nostre país i que aquest plantejament ha d'anar unit al fet que han d'estar als llocs on es prenguin les decisions.

P: Com has explicat, aquesta és una iniciativa impulsada per dones. Per què creieu que és important que siguin dones les que la tirin endavant? Heu tingut alguna referència?

R: Nosaltres hem analitzat la situació que es dona en altres conflictes polítics que han succeït en altres països del món i el que hem vist és que, en altres països, les dones han tingut un paper important i fonamental.

Per tant, nosaltres vam pensar que també podríem fer aquesta mateixa feina. En aquest sentit hem pres en consideració el que estan fent les Dones de Negre, les dones a Irlanda del Nord o altres dones que hi ha en diferents conflictes. Creiem que nosaltres podem fer coses diferents i actuar de manera distinta. Tenint en compte tots aquests aspectes creiem que, no pel fet de ser dones serà diferent, sinó que ho serà per la idea i la filosofia de treball que volem dur a terme.

P: Aquí, a Catalunya, tot just ha nascut la Campanya Sí al Procés de Pau, amb què els moviments socials catalans també volen ser subjectes actius i impulsar el diàleg. Com creus que es percep des d'Euskal Herria aquesta iniciativa?

R: Crec que es valora molt positivament, en un moment en el qual molta gent està plantejant que no es poden solucionar les coses, que està molt complicat. Fer una aposta pel diàleg, dir clarament

“sí al diàleg” i “sí a la pau” és fonamental. Nosaltres creiem que han existit altres receptes en altres moments polítics en les quals no

Fer una aposta pel diàleg, dir clarament “sí al diàleg” i “sí a la pau” és fonamental

s'han solucionat les qüestions pendents, per tant, entenem que l'única forma de solucionar les coses és amb el diàleg i l'acord. El fet que des de Catalunya es doni suport al diàleg ens sembla important i fonamental.

A més, creiem que fa falta un coixí social, un impuls social per aconseguir aquestes reivindicacions, i que la fórmula per fer-ho és evidentment, amb la participació dels ciutadans i les ciutadanes. I, de fet, el que planteja la Campanya a Catalunya és això: que els ciutadans i les ciutadanes participin, exigeixin i que siguin allà. Per mi, és una iniciativa molt important i molt interessant a la qual s'ha de donar suport, empenyer i ajudar en el que es pugui.

Més informació sobre la “Campanya Sí al Procés de Pau”:
<http://blocs.mesvilaweb.cat/sialproces>

‘... si és que hi ha cases d'algú’

Jordi Martí Font

/opinio@setmanaridirecta.info/

“O h benvinguts, passeu, / que casa meua és casa vostra / si és que hi ha / cases d'algú”, cantava, canta i cantarà Jaume Sisa, com a mínim des de meitat dels setanta. I la cançó ha esdevingut banda sonora de milers de persones que l'han cantat i, fins i tot, ballat. Algunes de les que s'hi han emocionat, també ho fan escoltant els comunicadors locals quan fan bandera de la lluita contra la inseguretat ciutadana i, sobretot, contra els okupes.

Qui són els okupes? Una altra de les construccions mediàtiques que fa la dreta econòmica i política

Qui són els okupes? Doncs, anomenats així, són una altra de les construccions mediàtiques que la dreta econòmica i política fa, dia sí i dia també, a tots els mitjans que dominen, que són la majoria. Els okupes són bruts, tots ells fills de pares rics, malcriats, més dolents que la pudor, sense cap mena de civisme, desconectats de qualsevol problema que no sigui la seva mateixa okupació i les festes que fan cada cap de setmana. Això són els okupes i per això cal fer-los fora de qualsevol casa que hagin okupat per la força, com els “lladres silenciosos”, les “bandes de l'est”, els “segrestadors exprés”...

No hi ha problemes d'accés a l'habitatge, ni especulació immobiliària, ni qui té deu cases tancades, ni immobiliàries que fan guaret tancant la meitat de les que tenen en una zona i apujant els preus de les que tenen obertes, ni bancs que hipotequen la nostra vida i la dels que ens aniran darrere.

PUBLICITAT

